

Marc Tapernoux

URMĂRIȚI SFINȚENIA

„Alipiți-vă de Domnul cu inima hotărîtă” Faptele Apostolilor 11:23

© GUTE BOTSCHAFT VERLAG,
1991 P.O.B. 80 D-6340 Dillenburg 2 Germany

Cuprins

Cuvînt înainte

Prefață la ediția în limba română

Capitolul 1 Sfințirea

Ce este sfințirea?

Sfințirea desăvîrșită a celui credincios în Domnul Hristos

Realizarea practică a acestei poziții

Cum se ajunge la sfințenia practică?

Prin lucrarea lui Dumnezeu în noi

Prin mijlocirea Domnului Hristos

Prin lucrarea Duhului Sfînt

Prin lucrarea Cuvîntului lui Dumnezeu

Prin contemplarea slavei Domnului Hristos

Lucrarea sfințeniei

în trupul nostru

în gîndurile noastre

în vorbirea noastră

în umblarea noastră

Capitolul 2 Eliberarea

a) *Ce este eliberarea?*

b) *Cum se înfăptuiește eliberarea*

c) *Care sînt efectele eliberării?*

Efectele morții împreună cu Hristos

Efectele învierii împreună cu Hristos

Efectele prezenței Duhului Sfînt în cel credincios

Capitolul 3 Vegherea pentru luptă

a) *Condițiile morale ale pregătirii de luptă*

Ascultarea

Vegherea și cumpătarea

Fermitatea (tăria)

Evlavia

Așteptarea întoarcerii Domnului

Atitudinea față de rău

b) Vrăjmașii noștri

1. Voința personală
1. Poftele de altădată
1. Somnul spiritual
1. Descurajarea
1. Șarpele și leul

c) Resursele noastre

1. Harul lui Dumnezeu
1. Cuvîntul lui Dumnezeu
1. Rugăciunea
1. Părtășia frățească
1. Nădejdea izbăvirii
1. Alipirea de Domnul Isus

Capitolul 4 Lupta

a) Scopurile lui Satan

b) Armele lui Satan

Poftele cărnii

Poftele lumești

c) Armele noastre

Armele luminii

Platoșa credinței și a dragostei, coiful nădejdiei mînturii

Toată armătura lui Dumnezeu

d) Pilde de oameni angajați în luptă

Iosif

Moise

Israel

Capitolul 5 Cădere și restaurare

- a) *Cauzele și originea unei căderi*
- b) Lipsa de veghere și de statornicie
- c) Lenevie și somn spiritual
- d) Mândria și încrederea în sine
- e) Lipsa de părtășie și de evlavie
- f) Influențele

b) *Restaurarea*

Lucrarea Duhului Sfint

Pocăință și mărturisire

Iertare și restaurare

Roadele smereniei

Cîrmuirea lui Dumnezeu

c) *Recăderi*

Capitolul 6 Biruința

a) *Caracteristicile biruinței*

b) *Diferitele feluri de biruințe*

Biruința asupra lui Satan

Biruința asupra rătăcirilor

Biruința asupra lumii

Biruința asupra împrejurărilor potrivnice

c) *Exemple de biruințe*

Ghedeon

Samuel

David

Iosafat

d) *Cîteva sfaturi*

Identificarea noastră cu Domnul Hristos

Cultivarea vieții noi în Hristos

Cuvînt înainte

Broșura aceasta a fost redactată ca urmare a unor întrețineri frățești în cursul cărora ne-am ocupat de însemnătatea sfințeniei în viața celui credincios, adică, a punerii lui deoparte pentru Dumnezeu. Lucrată de Dumnezeu, prin Domnul Hristos, în mod absolut și realizată în mod progresiv prin lucrarea Sa în noi, această punere deoparte pune în lumină și arată trăsăturile a tot ceea ce privește pe „sfinți” poziția în Hristos, mersul pe cale, lupta, mărturia.

Ne-am propus să medităm, în aceste întâlniri frățești, asupra învățăturilor Cuvîntului lui Dumnezeu cu privire la sfințenia desăvîrșită a credinciosului în Domnul Hristos, realizarea practică a acestei sfințenii legată de izbăvirea de sub puterea păcatului Deasemenea ni s-a părut de folos să cercetăm și greutățile și piedicile pe care cel credincios le întâmpină în procesul de sfințire. În acest scop am cercetat câteva locuri din Scriptură, arătînd condițiile morale ale pregătirii de luptă, vrăjmașii cu care avem de-a face, dar în același timp și prețioasele resurse ale credinței Experiența dureroasă a lui David, ne-a ajutat să punem în lumină cauzele principale ale unei căderi, precum și felul în care Dumnezeu ridică și restaurează, prin harul Său atotputernic, pe acela care se pocăiește și își mărturisește păcatul în sfîrșit, am meditat asupra unor pasaje care descriu biruințele cîștigate de unii oameni ai lui Dumnezeu, ceea ce ne-a permis să scoatem în evidență caracteristicile biruinței asupra vrăjmașului și ale uneltirilor sale, precum și condițiile morale de care depinde această biruință.

Notele acestea sînt destinate tinerilor credincioși Fie ca ele să fie de folos acelor care au pe inimă să slăvească pe Domnul Isus printr-o viață de sfințenie și de ascultare de Cuvîntul lui Dumnezeu. Nădăjduim însă că ele vor fi o binecuvîntare și pentru credincioșii de orice vîrstă, doritori să urmărească sfințenia și să se asemuiască tot mai mult cu Dumnezeescul Model, așteptînd ziua slăvită cînd vom semăna cu El în chip desăvîrșit.

Marc Tapernoux

Prefață la ediția în limba română

Sfințenia reprezintă o trăsătură distinctivă a creștinului adevărat. Cine L-a primit pe Domnul Isus ca Mântuitor personal „este o făptură nouă”, prin puterea de sus, el trăiește o viață nouă, căci are un model de viață în Persoana Mântuitorului său și o putere de trăire a vieții, în persoana Duhului Sfânt care locuiește în cel credincios.

Desigur, credinciosul trăiește într-o lume care oferă la fiecare pas ispite și rătăcirii, și are încă o fire păcătoasă care este aliata lumii în noi.

De aceea sîntem chemați să „urmărim sfințenia”. Viața creștină este o viață de luptă, dar viața creștină normală este o viață le biruință. Cartea prefațată în aceste rînduri prezintă lupta, biruința și resursele divine care duc la biruința creștină, biruință care-L slăvește pe Tatăl și pe scumpul nostru Mântuitor.

Este adresată tinerilor credincioși, dar este de folos credincioșilor de toate vîrstele. Cititorul sincer va găsi în lectura ei îndemnuri pentru viața practică, în așteptarea vie a Domnului Isus.

Iată de ce, recomandăm cu căldură această carte creștinilor vorbitori de limba română. Sîntem recunoscători celor ce au pregătit acest material pentru apariția lui în limba poporului aflat între Tisa, Dunăre și Nistru.

Șerban Constantinescu Februarie 1991

Capitolul 1 – Sfințirea

a) Ce este sfințirea?

Sfințirea este acțiunea prin care Dumnezeu pune deoparte pentru El pe aceia pe care îi cheamă.

Sfințirea desăvârșită a celui credincios în Domnul Hristos

Această punere deoparte are loc odată cu nașterea din nou. Credinciosul este un „sfânt chemat” sau „sfânt prin chemare”, adică sfințit în virtutea chemării lui Dumnezeu și a lucrării de la cruce. „Noi sîntem din Dumnezeu” (1 Ioan 5:19), „Voi sînteți în Isus Hristos” (1 Corinteni 1:30), „Ați fost sfințiți”. (1 Corinteni 6:11)

Această sfințenie deplină este partea binecuvîntată și nealterabilă a oricărui suflet mîntuit. Ea îi este acordată de Dumnezeu însuși, în Domnul Hristos și credinciosul o primește și se bucură de ea prin credință. „Hristos Isus a fost făcut pentru noi... sfințire”. (1 Corinteni 1:30) Noi am fost „aleși în El, înainte de întemeierea lumii, pentru ca să fim fără pată înaintea Lui, în dragoste”. (Efeseni 1:4) Adevărul acesta se sprijinește pe lucrarea de la cruce: fost sfințiți prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna... Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna, pe cei sfințiți”. (Evrei 10:10,14).

Aceasta este starea celui răscumpărat, pentru că este în Hristos, el este în ochii lui Dumnezeu, îmbrăcat în sfințenia Domnului Hristos.

Fiecare dintre noi poate deci, într-o deplină siguranță a credinței și prin puterea Duhului Sfînt, să-și însușească cu încredere, această descoperire: Hristos sfințenia mea. Să nu căutăm nimic în afară de El, ci să ne bucurăm că sîntem în El, una cu El și în consecință, să ne bucurăm de tot ceea ce este El, în El însuși, pentru noi. Ce privilegiu slăvit avem de a poseda chiar sfințenia Domnului Hristos! Dacă primim faptul acesta prin credință, ne vom da seama de realitatea lui.

Realizarea practică a acestei poziții

Același har și aceeași dreptate care ne asigură o poziție de punere deoparte înaintea lui Dumnezeu în cer ne conferă o poziție și pe pămînt, împreună însă cu răspunderea care este legată de ea. După ce a izbăvit un suflet de la moarte și de sub puterea lui Satan, Dumnezeu îl modelează ca să-l facă tot mai asemenea cu Domnul Hristos. Sînt multe materiale nefolositoare

de scos din „piatra brută”, dar Dumnezeu lucrează fără încetare în harul Său, pentru ca să producă în mod progresiv, în fiecare dintre ai Săi o sfințenie practică, în toate privințele: afecțiuni, obiceiuri, umblarea zilnică, etc. De aceea Cuvîntul ne îndeamnă să urmărim sfințenia. (Evrei 12:14) Nu este vorba să o urmărim pentru că nu o posedăm, dimpotrivă, fiind sfinți, trebuie să arătăm ce sîntem în virtutea poziției noastre în Domnul

Sfințenia credinciosului aici pe pămînt are două caractere distincte: sfințenia progresivă (sau în creștere) subiectul de care ne ocupăm și o sfințenie pozițională, adică cea care provine dintr-o poziție sigură acordată credincioșilor sau copiilor lor. (1 Corinteni 7:14).

Cum sînteți lumină în Domnul; umblați deci ca niște copii ai luminii." (Efeseni 5:8) Credinciosul are o fire nouă, sfință cu scopuri noi. (1 Ioan 3:9; 5:18) Sfințenia practică a devenit posibilă datorită acestei firi noi. Această sfințenie însă este graduală (merge crescînd), căci firea veche, incorigibilă, este și ea prezentă. Dacă realizăm creșterea în sfințenie, aceasta va aduce în viața noastră roadă spre slava Domnului Isus, ne vom bucura de părășia Sa și El va fi văzut în noi. Acolo unde sfințenia practică dă greș, Duhul Sfînt este întristat, mărturia credinciosului este împiedicată, în el nu este nici bucurie, nici pace, nici putere. Un astfel de credincios este firesc, căci firea păcătoasă lucrează în el și nu Duhul Sfînt; în loc de a fi „un om matur” el este un „prunc care nu suportă bucatele tari”. (Evrei 5:12-14; Efeseni 4:13; Corinteni 3:1-3) El nu „vede” pe Domnul Hristos chiar de pe acum, căci acesta este privilegiul celui care „urmărește sfințenia”.

b) Cum se ajunge la sfințenia practică?

Prin lucrarea lui Dumnezeu în noi

Însuși Dumnezeu lucrează în noi prin harul Său ca să producă identificarea noastră progresivă cu Domnul Hristos pentru ca „Hristos să ia chip în voi”. (Galateni 4:19) Lucrarea aceasta se desfășoară zi de zi și se va încheia în ziua lui Hristos: „Sînt încredințat că Acela care a început în voi o bună lucrare, o va duce la capăt pînă în ziua lui Isus Hristos”. „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă după plăcere și voința și înfăptuirea”. (Filipeni 1:6 și 2:13) Credinciosul își poate deci pune toată încrederea în Dumnezeu și în făgăduința Lui că îl va păstra fără vină duh, suflet și trup pînă la întoarcerea Domnului „Cel ce v-a chemat este credincios, și va face lucrul acesta”. (1 Tesaloniceni 5:23,24)

Dacă noi însă împiedicăm această lucrare a harului dumnezeiesc în noi, prin neascultarea noastră, Dumnezeu trebuie să recurgă la disciplină spre binele nostru ca să ne facă părtași sfințeniei Sale. (Evrei 12:10) Atunci El lucrează față de noi ca față de niște fii, „căci care este fiulpe care nu-l disciplinează tatăl?” O asemenea disciplină este expresia dragostei lui Dumnezeu față de noi. „Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește, și bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primește.” (Evrei 12:6) Când această disciplină a lucrat în noi, ea „aduce roada dătătoare de pace a neprihănirii”, manifestată prin sfințirea practică.

De aceea sîntem îndemnați să nu disprețuim disciplina Domnului și să nu ne pierdem curajul, mai ales atunci cînd El ne muștră. (Evrei 12:4-11) Ba dimpotrivă, putem sîm binecuvîntăm dragostea care ne educă și să cerem ca și David „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Incearcă-mă, și cunoaște-mi gîndurile. Vezi dacă sînt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei!” (Psalmul 139:23,24)

Prin mijlocirea Domnului Hristos

Domnul Isus, Marele nostru preot, mijlocește pentru ai Săi la Tatăl, ca să fie păziți de căderi, „...El rămîne „în veac”,... „De aceea și poate să mîntuiască în chip desăvîrșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei.” (Evrei 7:24,25) El nu va îngădui să se piardă nici un singur răscumpărat în timpul trecerii prin pustia aceasta, ci prin mijlocirea Sa puternică, El îi va ține pe toți în picioare. Ce mîngîiere pentru cel credincios să aibă un Hristos viu, care se roagă pentru el.

Prin lucrarea Duhului Sfînt

„...prin Duhul,...” cel credincios, face „să moară faptele trupului,...” (Romani 8:13), adică manifestările firii păcătoase care este în el. Trupul său este templul Duhului Sfînt și nu-și mai aparține sieși, căci a fost răscumpărat cu un preț mare: sîngele scump al Domnului Hristos. El deci, trebuie să vegheze ca să nu împiedice lucrarea Domnului în el, pentru ca „să slăvească pe Dumnezeu în trupul Său”. (1 Corinteni 6:19,20)

Prin lucrarea Cuvîntului lui Dumnezeu

Sufletul care se supune smerit lucrării Cuvîntului, înaintează în sfințenie „ Căci Cuvîntul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decît orice sabie cu două tăișuri; pătrunde pînă acolo că despărte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii ” (Evrei 4:12) Să ne ferim de a ne sustrage de la pătrunderea acestei săbii! La rugăciunea Sa de Mare Preot, Domnul Isus cere lui Dumnezeu să-i sfințească pe ai Săi prin adevăr și adaugă: „Cuvîntul Tău este adevărul”. (Ioan 17:17) „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună”. (2 Timotei 3:16,17)

Dacă vrem însă ca acest Cuvînt să lucreze sfințirea întregii noastre ființe, trebuie să-L cunoaștem și să-l ascultăm. Psalmistul putea să spună: „Strîng Cuvîntul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta”.

(Psalmul 119:11) Este deci necesar ca să ne hrănim din Cuvînt, să-l înghițim cum spunea Ieremia. (Ieremia 15:16)

Și apoi am spus, trebuie să ascultăm Cuvîntul. Acolo unde această ascultare dă greș, Cuvîntul nu poate să-și exercite acțiunea sfințitoare, inima se împietrește, se înșeală singură. „Fiți împlinitori ai Cuvîntului nu numai ascultători, înșelîndu-vă singuri”. (Iacov 1:22) Domnul Isus a insistat de multe ori asupra nevoii de „a păzi” Cuvîntul Său, poruncile Sale. (Ioan 14:15,21,23, 24) în privința aceasta ne sînt date înștiințări solemne: „ Cine zice: îl cunosc și nu păzește porunciile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el”. (1 Ioan 2:3-6; 3:24; 5:3,4)

Prin contemplarea slavei Domnului Hristos

Sfințenia practică se leagă totdeauna de un Hristos care stă în slavă. Domnul Isus „s-a sfințit” pentru ai Săi, adică S-a pus deoparte ca om în slavă, „Ca și ei să fie sfințiți prin adevăr”. (Ioan 17:19) în măsura în care noi nu întristăm pe Duhul Sfînt, El leagă afecțiunile noastre de un Hristos slăvit, pentru ca astfel să ne facă în fiecare zi, tot mai asemenea Lui. Apostolul Pavel dorește ca Domnul să întărească inima tesalonicenilor „să fie fără prihană în sfințenie înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus Hristos împreună cu toți sfinții Săi”. (1 Tesaloniceni 3:13; vezi și Ioan 3:2,3) Credinciosul a cărei comoară este Domnul Hristos va avea fără îndoială inima lui în cer. (Matei 6:21) Această contemplare a Domnului Isus în slavă va

produce în cel credincios o asemănare progresivă cu dumnezeiescul lui Model. Noi toți privind cu fața descoperită slava Domnului sîntem transformați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului. (2 Corinteni 3:18) Dacă facem din Persoana Lui slăvită, obiectul contemplării noastre statornice, desăvîsirile Lui se vor reflecta neapărat în noi, prin credința care le va reproduce în omul dinlăuntru și în viața noastră. În adevăr această asemănare cu Domnul Hristos se manifestă în întreaga comportare a celui credincios care astfel, devine o „epistolă a lui Hristos cunoscută și citită de toți oamenii”. (2 Corinteni 3:2,3)

c) **Lucrarea sfințeniei**

Sfințenia lucrează în tot ce sîntem și în tot ce facem.

în trupul nostru

Cuvîntul lui Dumnezeu declară că trupul nostru "este pentru Domnul". El este templul Duhului Sfînt, de aceea trebuie să „slăvim pe Dumnezeu în trupul nostru.” (1 Corinteni 6:19,20) Credinciosul este îndemnat, „...sași stăpînească vasul în sfințenie și cinste, nu în aprinderea poftelor.. Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințire.” (1 Tesaloniceni 4:4-7) Noi avem prețiosul privilegiu de „a aduce trupurile noastre ca o jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu”, adică de a le consacra în întregime lucrării Sale” (Romani 12:1, Romani 6:13,19).

în gîndurile noastre

Dumnezeu îndeamnă la sfințenia „omului din lăuntru”. „Păzește-ți inima mai mult decît orice, căci din ea ies izvoarele vieții ” (Proverbe 4:23) „Dar Tu ceri ca adevărul să fie în adîncul inimii..” (Psalmul 51:6) Apostolul Pavel îndemna pe Corinteni să se curățească de orice întinăciune a cărnii și a duhului ducînd pînă la capăt sfințenia în frică de Dumnezeu (2 Corinteni 7:1). Viața lui Hristos în noi nu va putea să-și găsească bucuria acolo unde Domnul Hristos nu și-o poate găsi. Duhul lui Hristos, în noi, n-ar putea să fie diferit de Duhul care era în Hristos, „Dar cine se lipește de Domnul, este un singur duh cu EL” (1 Corinteni 6:17)

în vorbirea noastră

Sfințirea vorbirii noastre decurge din sfințirea gîndurilor noastre. Trebuie să evităm trei primejdii:

- defăimările (1 Petru 2:1)
- vorbele deplasate și nesănătoase (Efeseni 4:29; 5:4)
- minciuna (care include și exagerările)

Cîte turburări și despărțiri au fost provocate de defăimări (bîrfeli, clevetiri, vorbiri de rău)! Un frate bătrîn a scris: „Nimic nu arată o stare de inimă mai de plîns, și nimic nu poate fi o piedică mai mare în calea binecuvîntării, decît un duh de cenzură și de critică”. Cuvîntul condamnă deasemenea cu asprime „vorbele murdare, cuvintele nechibzuite și ușuratic”. În sfîrșit minciuna, al cărei tată este Satan, este incompatibilă cu sfințenia. „Nu vă mințiți unii pe alții.” (Coloseni 3:9) „Lepădați., orice vicleșug...” (1 Petru 2:1) Minciuna reflectă o falsitate interioară de care Dumnezeu are oroare, căci El vrea ca adevărul să fie în omul dinlăuntru. (Psalmul 51:6)

în umblarea noastră

Credinciosul este chemat să manifeste sfințenia în toată umblarea sa, după modelul desăvîrșit pe care Domnul ni l-a lăsat. „Cine zice că rămîne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus.” (1 Ioan 2:6) Tot ce este nedemn de Domnul Hristos este nedemn de un credincios. Această sfințenie va fi caracterizată prin lumină în toată comportarea noastră. Voi „...sînteți lumină în Domnul Umblați deci ca niște copii ai luminii.. Cercetați ce este plăcut înaintea Domnului...” (Efeseni 5:8,10)

Scopul sfințeniei deci este ca cel credincios să se asemuiască tot mai mult cu Domnul Isus, încă de aici de pe pămînt. Desăvîrșirea va fi atinsă în cer căci acolo „vom fi făcuți asemenea Lui”. Atunci nu va mai fi nici o diferență între Model și aceia pe care i-a sfințit El. Scopul slăvit al lui Dumnezeu va fi realizat din plin: „ vom fi asemenea chipului Fiului Său ”, care „ va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale”. (Ioan 3:2; Romani 8:29; Filipeni 3:21) Ceea ce face posibilă împlinirea acestui minunat plan al lui Dumnezeu, este lucrarea Domnului Hristos de la cruce. Vom înainta în sfințenie în măsura în care vom aprecia în adevărata ei valoare această lucrare a lui Hristos. Aceasta este dorința Domnului, ca toți preaiubiții Lui să ajungă la „starea de om matur, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” și ca ei să crească „pînă la El care este Capul, Hristos” (Efeseni 4:12 și următoarele).

Capitolul 2 – Eliberarea

De citit: Romani 6:14-23; 7:14-25; 8:1-4; 12-17. 1.

a) Ce este eliberarea?

Termenul acesta desemna altădată actul juridic prin care un sclav era pus în libertate. Pe plan spiritual, eliberarea este izbăvirea de sub puterea păcatului. Omul nenăscut din nou nu are decît o fire în el: firea (sau natura) adamică, ale cărei roade nu sînt decît păcat. Prin lucrarea Duhului Sfînt care vine să locuiască în el, omul născut din nou primește de la Dumnezeu o fire nouă, dumnezeiască, desăvârșită, asemănătoare cu aceea a Domnului Hristos; care nu poate păcătui căci ea este, după chipul Celui ce 1-a creat (Coloseni 3:10). Puterea acestei vieți noi este Duhul Sfînt.

Totuși, nașterea din nou nu înlătură firea veche. Aceasta rămîne deci în cel credincios pînă la sfîrșitul vieții sale, ba mai mult, ea se străduiește în mod constant să subjuge firea cea nouă.

Cuvantul eliberat" se găsește în următoarele pasaje: Ioan8-32,36; Romani 6:18,22; 8:2,21; Galateni 5:1.

Această izbăvire se referă la tot ce caracterizează firea (natura) veche; se poate aplica această expresie la firea păcătoasă (Galateni 5:24; Coloseni 3:3), la „eu" (adică la voința proprie, la încrederea în sine; 2 Corinteni 1:9; 12:11), la lege și la principiile ei (Galateni 2:9; Romani 7:9), în sfîrșit, la lume (din care cel credincios este eliberat cînd realizează prin credință că a fost, în Hristos, răstignit față de lume; Galateni 6:14; Coloseni 2:20).

Permanentă luptă nu e între el însuși și firea păcătoasă ci între Duhul lui Sfînt care locuiește în el și firea păcătoasă care este el în el. „Că ci firea pămîntească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pămîntești: sînt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți " (adică voia firii păcătoase) Galateni 5:17. Această luptă se datorește faptului că firea păcătoasă nu suportă să fie pusă la o parte, în virtutea judecății pe care Dumnezeu a pronunțat-o și executat-o împotriva ei la cruce, în Hristos, cînd a „condamnat păcatul în firea pămîntească". Dar acei care prin credință, acceptă cu recunoștință această judecată împotriva firii păcătoase, au dreptul și puterea de a se socoti morți, pentru că Hristos a murit și trăiesc viața prin învierea Sa.

Se întîmplă totuși, și vai prea adeseori, ca firea păcătoasă să biruiască și chiar să stăpînească atît de mult pe cel creincios încît Duhul nu poate deloc să-și manifeste puterea în el. Un astfel de

om este un credincios firesc, a cărui comportare nu se deosebește, decît foarte puțin, de aceea a oamenilor nenăscuți din nou. Astfel era de exemplu, cazul Corintenilor, cărora apostolul Pavel a trebuit să le spună: „Nu sînteți voi lumești și nu umblați voi în felul oamenilor?” (1 Corinteni 3:1-4)

Sînt deci, credincioși lumești (firești) și credincioși duhovnicești primii supuși firii păcătoase, ceilalți călăuziți de Duhul Sfînt; prunci în Hristos și oameni maturi pruncii nu suportă decît „lapte”, ceilalți se hrănesc cu „hrană tare”. În mod simbolic cîteva seminții ale lui Israel au rămas în partea de dincoace de Iordan și altele care l-au trecut simbolul morții împreună cu Hristos au intrat în țara făgăduinței; Semințiile care n-au luat în stăpînire nimic din țara făgăduinței simbolizează pe creștinii care nu cunosc nici răstignirea firii păcătoase în Domnul Hristos, nici puterea unei vieți de înviere în El, nici bucuria binecuvântărilor duhovnicești ale Canaanului ceresc. (Efeseni 1:3)

Și nu aceasta este ceea ce vrea Dumnezeu de la ai Săi; El vrea ca ei să fie oamenii duhovnicești, oameni maturi în Hristos, care trăiesc o viață de înviere, de bucurie, de putere și care se bucură în mod real de moștenirea lor cerească în Domnul Isus. Cum se poate aceasta? Izbăvindu-i de puterea păcatului, pentru că ei au murit împreună cu Hristos, dar în aceleași timp făcîndu-i capabili să trăiască viața cea nouă care le-a fost dată, pentru că ei au înviat împreună cu Hristos.

Cel credincios este deci chemat să pună stăpînire, prin credință, pe un întreit adevăr și să-l trăiască în realitatea fiecărei zile:

- El este mort față de păcat, căci a fost răstignit împreună cu Hristos (Romani 6:2,6) (el a intrat în Iordan).
- El a fost înviat împreună cu Hristos prin puterea Duhului Sfînt (Coloseni 2:20; 3:1-4) (el a ieșit din Iordan).
- El este așezat în locurile cerești în Hristos (Efeseni 2:4-7), poziția pe care o cunoaște din Cuvînt, prin Duhul Sfînt și de care se bucură prin puterea aceluiasi Duh Sfînt care este în cel credincios (el a intrat în Canaan).

Cuvîntul scoate în evidență această identificare a celui credincios cu Domnul Hristos, folosind, în multe rînduri expresia „împreună cu”.

Noi sîntem răstigniți împreună cu El (Romani 6:6), morți împreună cu El (Romani 6:8; Coloseni 2:20), îngropați împreună cu El (Romani 6:4), aduși la viață împreună cu El (Efeseni 2:5), înviați împreună cu El (Efeseni 2:6).

Am fost identificați cu El „în moartea ca și învierea Sa”. După textul original: „am fost făcuți o tulpină cu Hristos”. Una cu El în moartea Sa, noi sîntem întradevăr morți; una cu El în învierea Sa, noi sîntem în adevăr vii prin viața Lui. Judecata lui Dumnezeu cu privire la păcatele noastre s-a efectuat în persoana Domnului Isus, pe cruce, dar această judecată fiind deja executată, noi sîntem acum în întregime izbăviți de orice condamnare (Romani 8:1), judecata a rămas în urma noastră și fiind înviați împreună cu Hristos noi trăim viața Lui de înviere. „Cum este El, așa sîntem și noi..” (1 Ioan 4:17).

Astfel, sîntem uniți cu Domnul Hristos pe cruce, în mormînt și în locurile cerești în așa fel că împărțim cu El biruința Sa de la cruce, puterea învierii Lui și plinătatea unei vieți slăvite.

Înșușindu-ne prin credință această realitate o luăm în stăpînire ca pe o parte binecuvîntată care ne aparține. Nu este deci vorba de loc de a încerca s-o cîștigăm prin propriile noastre eforturi pentru că am obținut-o deja în Domnul Isus Hristos. De îndată ce am primit acest prețios adevăr, prin Duhul Sfînt, în inima noastră, încetăm de a fi ocupați înaintea lui Dumnezeu cu omul cel vechi, gîndind să scoatem ceva bun din el și încetăm de a striga: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va scăpa de acest trup de moarte?” Ar fi, să aștepti ce nu se va întîmpla niciodată, pentru-că deja s-a întîmplat în Domnul Hristos. Omul cel vechi a fost complet anulat la cruce în moartea lui Hristos, astfel încît, înaintea lui Dumnezeu, el nu mai există. Prin har, omul cel vechi a fost pus în mormînt, acum mai bine de 19 secole; prin credință vom menține acest adevăr. Tiranul a fost detronat prin biruința pe care Domnul Hristos a cîștigat-o la cruce și acum domnește și trăiește în noi Hristos.

Cu alte cuvinte eliberarea arată în cel credincios viața și puterea dumnezeiască:

Viața. Cînd anunță ucenicilor Săi venirea Mîngîietorului, Domnul Isus spune: „în ziua aceea veți cunoaște că Eu sînt în Tatăl Meu că voi sînteți în Mine și Eu sînt în voi” (Ioan 14:20). Dacă expresia „voi sînteți în Mine” exprimă poziția noastră în Domnul Hristos așa cum ne vede și ne privește Dumnezeu în El, expresia „Eu în voi” exprimă viața nouă pe care o are cel credincios. Prin credință, eu știu că Hristos trăiește în mine.

Puterea acestei vieți noi este Duhul Sfint cu care este pecetluit cel credincios (Efeseni 1:13; 4:30), dar de care va trebui să fie plin ca de o putere care lucrează manifestând realitatea și roadele vieții noi pe care credinciosul o posedă.

b) Cum se înfăptuiește eliberarea?

Ca să ne bucurăm de puterea acestor adevăruri, trebuie nu numai să le luăm ca învățături, dar trebuie și să învățăm să le punem în practică, ceea ce nu înseamnă deloc că trebuie să învățăm lecția noastră prin păcat și căderi (de pildă ca Petru). Dimpotrivă, o inimă evlavioasă și lipită de Domnul va învăța lecția în prezența lui Dumnezeu, în părtășie cu El și lăsându-se învățată de Duhul Sfint. Așa a fost cazul apostolului Pavel.

Găsim în Romani 7 descrierea unor astfel de experiențe. Credinciosul trebuie să învețe:

- Că în el este o fire coruptă în întregime: „...eu sînt pămîntesc, vîndut rob păcatului” (versetul 14) Căci „Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea păcătoasă...” (versetul 18). Descoperirea aceasta, este dureroasă și produce în noi o adîncă dezamăgire. Atîta timp cît credinciosul a recunoscut că roadele pomului sînt rele (păcatele făcute în firea veche), dar n-a recunoscut că pomul în el însuși este în totul corupt, el nu se poate vedea izbăvit, căci va încerca întodeuna să se silească să-și îmbunătățească firea păcătoasă, încercare cu totul zadarnică. Iată cea de a doua experiență:

- Că el nu are nici o putere ca să-și stăpînească sau să amelioreze firea pămîntească. „Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc.” (versetul 15) „...pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac.” (versetul 18) „Căci binele, pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac!” (versetul 19) Firea păcătoasă este deci o natură neîmblînzită și imposibil de a fi îmblînzită (Romani 8:7). De aceea Dumnezeu n-a încercat să o îmbunătățească, ci prin lege El a demonstrat totala neputință în bine și corupția iremediabilă a firii păcătoase. Dumnezeu nu se așteaptă de la copiii Săi ca ei să se silească s-o corijeze, ci dimpotrivă, El așteaptă ca ei să fie în totul de acord cu El. însuși apostolul Pavel a trebuit să facă o experiență că firea păcătoasă în el era atît de încorijibilă încît Dumnezeu a fost constrîns să-i trimită un țepuș în carne, un înger al lui Satan ca să-l pălmuiască, pentru ca omul cel vechi să nu se îngîmfă din pricina extraordinarelor descoperiri care îi fuseră făcute cînd a fost răpit în al treilea cer (2 Corinteni 12:7-10).

- Că păcatul este lipit de această fire pămîntească și nu credinciosul însuși, care face ceea ce nu vrea,. „Și atunci, nu mai sînt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine,...” (versetul 17) „Și dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sînt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine.” (versetul 20) Credinciosul descoperă că firea lui pămîntească este o fire păcătoasă care nu poate să lucreze decît în conformitate cu ce este ea și că produce numai păcat. Dar el are privilegiul de a nu recunoaște decît firea cea nouă ca fiind el însuși; firea veche este numai un vrăjmaș pe care trebuie să-l trateze ca atare.

- Concluzia acestor constatări atît de neplăcute și umilitoare este următoarea: „Găsesc dar în mine legea aceasta: cînd vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă, după omul dinlăuntru mi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?...” (versetul 21-24) îndată după aceea însă apostolul Pavel mulțumește pentru izbăvirea pe care a lucrat-o Dumnezeu prin Domnul Hristos, izbăvire ale cărei slăvite rezultate el le expune în Capitolul 8. Deși în capitolul 7 pronumele „eu” și „pe mine” se întîlnește de mai multe ori, pe cînd Duhul Sfînt nici nu este menționat, în capitolul 8 nu găsim acest pronume decît de trei ori, dar Duhul Sfînt este menționat de 16 ori; „eu” este pus deoparte și îi ia locul puterea Duhului Sfînt în viața credinciosului eliberat: „... legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții ” (Romani 8:2) O putere dată de Dumnezeu, Duhul de viață, intervine în cel credincios și-l eliberează de această putere care-l constrînge să păcătuiască; credinciosul izbăvit este eliberat de puterea păcatului, el știe ca numai trebuie să păcătuiască, el nu mai este robul păcatului, este liber și ca atare, supus neprihănirii.

S-a dat o ilustrare a acestei realități, macaraua echipată cu un puternic electro-magnet și de care se servește pentru descărcarea fierăriei. De îndată ce curentul lucrează asupra electro-magnetului, fierăria este ca eliberată de forța de gravitație și macaraua poate s-o transporte în altă parte. Acolo, curentul se întrerupe și gravitatea face să cadă încărcătura pe locul dorit. Legea păcatului legea gravitației ei din exemplul nostru va face totdeauna să se păcătuiască. Dar de îndată ce curentul anulează gravitatea (atracția păcatului), legea Duhului de viață în Isus Hristos ne izbăvește de legea păcatului și a morții. Afîta timp cît lăsăm pe Duhul Sfînt să lucreze, legea păcatului este neutralizată. Dar dacă un cablu este tăiat electro-magnetul nu mai primește

curentul și nu mai are nici o eficacitate. Tot așa, dacă Duhul este împiedecat prin manifestarea voinței proprii sau întristat prin lucrarea firii păcătoase, acțiunea Lui nu poate continua și noi sîntem fără putere și fără roadă. „Zic dar: umblați cîrmuiți de Duhul, și nu împliniți poftele firii pămîntești " (Galateni 5:16) „Prea iubiților, vă sfătuiesc ca pe niște străini și călători, să vă feriți de poftele firii pămîntești care se războiesc cu sufletul." (1 Petru 2:11)

c) Care sînt efectele eliberării?

Credinciosul eliberat realizează practic:

1. că a murit împreună cu Hristos
2. că a înviat împreună cu El
3. că el are pe Duhul Sfînt, puterea de viață nouă în Domnul Hristos.

Vom considera în lumina Scripturii, consecințele care decurg din aceste trei fapte.

Efectele morții împreună cu Hristos

Prin identificarea sa împreună cu Hristos în moartea Sa, credinciosul, eliberat de legea păcatului și a morții, nu mai este sub lovitura condamnării. „Acum deci, nu mai este nici o osîndire pentru cei ce sînt în Hristos Isus." (Romani 8:1) Nu poate fi condamnat un mort. Nici păcatele pe care le-au făcut, nici păcatul care locuiește încă în firea lor pămîntească, nu mai pot expune la vreo condamnare pe cei sînt în Hristos. Judecata lor este în întregime împlinită, pentru că Domnul Hristos a suferit-o în locul lor: El a murit și a înviat pentru ei. „Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvîrșiți pentru totdeauna pe cei ce sînt sfințiți" (Evrei 10:14) „...pe aceia pe care i-a hotărît mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți și proslăvit. " (Romani 8:30)

Noi deci ne bucurăm pentru totdeauna în Cel înviat, de o poziție desăvîrșită și de nezdruccinat. Deși firea păcătoasă este încă în noi, noi nu mai sîntem în firea păcătoasă, ci în Domnul Isus Hristos, deci morți față de păcat: fiindcă El a murit și trăim viața Sa, fiindcă El a înviat. "Așa dar, fraților, noi nu mai datorăm nimic firii pămîntești, ca să trăim după îndemnurile ei." (Romani 8:12) Păcatul nu mai are nici un drept asupra noastră. Desigur, păcatul este încă în noi, dar nu are putere asupra noastră. Altădată eram robii păcatului, dar acum, prin moartea noastră împreună cu Hristos, sîntem izbăviți de această robie, sîntem eliberați. Așa va fi pentru orice credincios care, prin har, se socotște mereu mort față de păcat și viu pentru Dumnezeu în

Isus Hristos. Dacă Dumnezeu ne cere să ne socotim morți, nu facem aceasta ca să murim, ci pentru că sîntem morți. Dumnezeu nu ne cere niciodată să recunoaștem ceea ce nu corespunde unei realități.

Firea a fost judecată, și atît de absolut încît noi avem în Domnul Hristos o răscumpărare reală și totală. Eliberarea noastră a fost săvîrșită într-un mod desăvîrșit, pentru că ceea ce face Dumnezeu nu poate fi decît desăvîrșit. El n-ar putea să fie mulțumit să ne ierte păcatele, lăsîndu-ne în acelaș timp sub puterea păcatului. De asemenea, o izbăvire incompletă, n-ar putea să dea inimilor noastre decît o pace șubredă, nesigură. O izbăvire totală ne este cîștigată: iertarea păcatelor, pe de o parte și pe de altă parte, izbăvirea de sub puterea păcatului. Dumnezeu în dragostea Lui, a avut grije și de una și de alta prin dăruirea Fiului Său.

Identificarea credinciosului cu moartea Domnului Hristos are ca rezultat și de a-l izbăvi de subjugarea oricărui fel de legalism, „Dacă ați murit împreună cu Hristos... de ce, ca și cum ați trăi încă în lume, vă supuneți la porunci ca acestea: „Nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru!” (Coloseni 2:20-23)

Firii pămîntești îi place să prescrie ordonanțe, a căror observare (ascultare) îi pare că dă un merit oarecare, în ochii lui Dumnezeu, celui care se supune lor. Credinciosul, fiind răstignit împreună cu Domnul Hristos, nu mai este supus unor astfel de ordonanțe: el este mort față de lege și față de toate poruncile. „Tot astfel, frații mei, prin trupul lui Hristos, și voi ați murit în ce privește Legea, ca să fiți ai Altuia, adică ai Celui ce a înviat din morți; și aceasta, ca să aducem roadă pentru Dumnezeu.” (Romani 7:4-6) „Căci eu, prin Lege, am murit față de Lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu.” (Galateni 2:19) O lege nu are efect nici autoritate față de un mort. Prin moartea noastră împreună cu Hristos, sîntem deslegați de puterea legii, adică nu numai de legea pe care a dat-o Dumnezeu în Sinai, dar și de orice principiu legal, adică de orice sistem care încearcă să stabilească neprihănirea omului înaintea lui Dumnezeu prin fapte. Să nu ne înșelăm, legalismul este înnăscut în inima omului, fie că este evreu sau nu, și dacă noi nu veghem, sîntem în primejdia de a urma exemplul Colosenilor și să stabilim ordonanțe pentru satisfacerea firii pămîntești. Ori, în ochii lui Dumnezeu, faptele așa zise religioase sînt tot atît de oribile ca și celelalte fapte ale firii păcătoase. Numai roada Duhului Sfînt îl slăvește pentru că este produsă nu prin strădania omului, ci prin puterea dumnezeiască. Astfel, noi nu mai avem deloc de a face cu legea. Asta nu însemnează totuși că noi față de Dumnezeu, sîntem fără lege,

ci noi sîntem de drept supușii lui Hristos (1 Corinteni 9:21). Din acest fapt, cerințele drepte ale Legii lui Dumnezeu sînt realizate în aceia cari, fără să fie așezați sub autoritatea și blestemul legii, umblă nu după firea păcătoasă, ci

Deși aici, autorul pune la plural „roadele Duhului”, totuși la Galateni 5:22, cu toate că silit înșirate șapte roade, sînt puse la singular „Roada Duhului” pentru că în adevăr ele sînt un tot și nu pot fi separate, nu poate lipsi vreuna din ele; nota traducătorului după îndemnurile Duhului (Romani 8:4), pe urmele binecuvântate ale Modelului lor desăvîrșit.

Un al treilea efect al morții noastre împreună cu Domnul Hristos este faptul că noi trebuie să „dăm morții mădulele care sînt pe pămînt”. (Coloseni 3:5) Un mădular sau organ care nu mai primește hrana necesară slăbește treptat și moare. În viața practică este exact ceea ce trebuie să facă un credincios cu privire la mădulele trupului (curvia, necurăția, patima etc.), trebuie să le retragă orice hrană.

Credinciosul trebuie deasemena să „renunțe” la alte manifestări ale firii păcătoase: mînie, răutate, defăimare, vorbe rușinoase etc. Chiar dacă acestea nu sînt dorințe atît de puternice ca cele dinainte, ele sînt poate mai ascunse, mai perfide, și cel credincios are nevoie de puterea Duhului Sfînt ca să renunțe la ele. Totuși trebuie să ne fie foarte clar faptul că cel credincios nu lucrează această „omorîre” a cărnii pentru ca el să poată muri față de păcat, ci pentru că el este mort și înviat împreună cu Hristos. Această mortificare este deci rezultatul binecuvîntat al identificării noastre cu moartea și învierea Domnului Isus.

În sfîrșit a patra consecință a morții noastre împreună cu Domnul Hristos este izbăvirea noastră de lume. Apostolul Pavel spunea „în ce mă privește, departe de mine gîndul să mă laud cu altceva decît cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume!” (Galateni 6:14) Crucea condamnă în mod hotărît lumea care a lepădat pe Domnul Isus. Pe deoparte ea dezvăluie adevăratul caracter al lumii; ea este vrăjmașă lui Dumnezeu, și oricine este prieten cu lumea este vrăjmaș cu Dumnezeu” (Iacov 4:4). Pe de altă parte, crucea este o barieră de netrecut între lume și cel credincios: ea este un stîlp de hotar dincolo de care se află teritoriul vrăjmașului. Credinciosul nu va risca să se expună acolo, ci își va aminti că el a murit împreună cu Hristos, față de lume, și că el nu este din lume după cum Hristos nu este din lume (Ioan 17:14,16).

Credinciosul care realizează cu adevărat că el este o ființă cerească, socotește ca o întinare orice amprentă a lumii în viața sa. Dacă sîntem conștienți că lumea a lepădat și răstignit pe Domnul nostru, noi n-avem altă dorință decît aceea de a fi părtași cu lepădarea și cu crucea Lui. În felul acesta în mod practic ne vom socoti morți față de lume iar lumea va vedea în noi niște morți pe care nu-i poate atrage prin poftele ei. Să luăm însă seama, că lumea se strecoară foarte ușor în inima noastră. Ori, o inimă împărțită își pierde bucuria și părășia cu Domnul Isus. „Sarea și-a pierdut gustul”, mărturia noastră este fără putere, cînd, în ciuda cuvintelor noastre, faptele noastre dovedesc că în ochii noștri un Hristos lepădat are puțin preț.

Efectele învierii împreună cu Hristos.

Credinciosul nu a fost identificat cu Hristos numai în moartea Sa, dar și în învierea Sa (Romani 6:5; Coloseni 2:12, 3:1, Efeseni 2:5). „...nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.” (Galateni 2:20)

Unii creștini și-au dat viața din pricina atașamentului lor pentru acest adevăr. Astfel, Ignațiu, un vechi ucenic al apostolului Ioan, supraveghetor al bisericii din Antiohia, a fost condamnat la moarte, către anul 107, de către împăratul Traian care a dat sentința următoare: „Pentru că Ignațiu mărturisește că poartă în el pe Acela care a fost răstignit, poruncim ca să fie dus, legat de soldați la marea Romă, ca să fie sfîșiat de fiare, pentru amuzarea poporului ” muritor,... Să nu vă dați în stăpînirea păcatului mădularele voastre ca unelte ale nelegiurii, ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii din morți cum erați, și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca niște unelte ale neprihănirii” (Romani 6:12,13) „Vă îndemn dar, fraților... să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujire duhovnicească.” (Romani 12:1)

Fiind înviați împreună cu Domnul Isus, Dumnezeu ne vede acum în Hristosul înviat. Prin moartea noastră împreună cu El, noi am fost izbăviți de vechea noastră stare naturală. Prin învierea noastră împreună cu El, El ne prezintă pentru totdeauna înaintea lui Dumnezeu, într-o poziție nouă. Prin credință, noi prindem aceste adevăruri și prin puterea Duhului Sfînt, sîntem făcuți capabili să le realizăm în viața noastră zilnică. Atunci putem să umblăm într-un fel potrivit cu poziția noastră de înviați în Hristos. Nu prin umblarea noastră putem căpăta această poziție de desăvîrșire înaintea lui Dumnezeu, ci ne este dată în virtutea lucrării Domnului Hristos. Noi

sîntem în stare să arătăm această desăvârșire în mersul nostru, tocmai pentru că avem o poziție desăvârșită. Este important ca fiecare din noi să înțelegem că este în afara lui, în Hristosul înviat, o plinătate de viață pe care noi o avem prin credința în El.

Această viață nouă ne aparține, dar ea este în Hristos, ascunsă cu El în Dumnezeu, în siguranță, în izvorul ei veșnic. Lumea nu o poate cunoaște, dar lumea va vedea în noi roadele dacă sîntem credincioși. „Oamenii nu pot vedea izvorul, dar trebuie să vadă că apa curge.” (J.N.D.) în Domnul Hristos, noi găsim o putere vie care ne izbăvește de legea păcatului și a morții. (Romani 8:2) Prin unirea noastră cu El, noi avem deci viața și puterea.

Credinciosul se pune deci în totul la dispoziția Domnului. El știe că nu-și mai aparține lui însuși căci a fost cumpărat cu sîngele scump al lui Hristos, în așa fel că acum el are cinstea de a slăvi pe Dumnezeu în trupul său. (1 Corinteni 6:19,20) Hristos „...a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru el” (2 Corinteni 5:15) Iar noi nu ne predăm viața noastră ca să fim ai Lui, ci pentru că sîntem ai Lui.

După „...cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă.” (Romani 6:4) Atîta timp cît sîntem încă în trup în firea păcătoasă, noi slujim păcatului, și aducem roade pentru moarte. Dar prin învierea noastră împreună cu Hristos, noi sîntem robi ai neprihănirii, ca să aducem roade pentru Dumnezeu. Slujirea noastră este cu totul diferită; altădată era pentru păcat; astăzi este pentru neprihănire. Rода acestei slujiri este deasemenea cu totul alta; altădată era pentru moarte; acum, este în sfințenie pentru viața veșnică, (versetul 22) Izbăvirea aceasta de robia păcatului și viața aceasta după voia lui Dumnezeu nu pot fi realizate decît prin credință și în puterea Duhului Sfînt.

Această consacrare (predare) Domnului, cuprinde toate mădularele trupului nostru. Totul este cuprins nimic nu este omis. Ea se produce ca o lucrare de temelie la nașterea din nou, dar trebuie reînnoită zilnic, în fiecare zi, trebuie ca și la început să-I deschidem Domnului ușa inimii noastre spunîndu-I; „Doamne vino să locuiești în mine. Tu ești în ființa mea peste tot ca la Tine acasă!” Tot așa , pentru slujire, trebuie la începutul fiecărei zile, să-I spunem: „Doamne iată-mă! Ce vrei să fac pentru Tine?” Avem pilda apostolului Pavel care, știind că nu a ajuns la desăvârșire „alerga, căutînd să apuce premiul” (Filipeni 3:12); era un efort neîntrerupt. Cît privește identificarea noastră cu moartea lui Hristos temelia eliberării Pavel spunea: „Purtăm întodeauna cu noi, în trupul nostru, omorîrea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru.” (2

Corinteni 4:10) Era un lucru înnoit în permanență în umblarea sa de fiecare zi „ Totdeauna, peste tot”; fie ca aceste cuvinte să se sape în inimile noastre!

Efectele prezenței Duhului Sfint în cel credincios

Duhul Sfint care locuiește în cel credincios îl încredințează de poziția lui de fiu și îi aduce bucuria legăturii lui cu Tatăl. „Căci toți cei ce sînt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sînt fii ai lui Dumnezeu.” (Romani 8:14) Bucuria acestei legături este foarte scumpă, căci prin ea, credinciosul eliberat gustă din plin dragostea lui Dumnezeu în desăvârșita libertate a unui fiu. „Și pentru că sînteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă „Ava ” adică „ Tată!” Așa că nu mai ești rob, ci fiu;...” (Galateni 4:6,7) Noi nu mai sîntem robi, noi n-am primit un duh de robie, noi nu mai sîntem sclavi pe care un stăpîn aspru i-a vîndut altui stăpîn tot așa de aspru, ci sîntem fii, am primit Duhul de înfiere, prin care strigăm: Ava, Tată! (Romani 8:15) Duhul acesta de înfiere ne permite să ne apropiem de Dumnezeu cu încredere, ca de un Tată cu inimă iubitoare, pentru că știm că Dumnezeu este pentru noi, că nu mai este nici o osîndire pentru cei ce sînt în Hristos și că nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu. Noi sîntem în Domnul Hristos și Dumnezeu ne iubește cu îl iubește pe Hristos. Tu „...i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine... pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu, să fie în ei,...” (Ioan 17:23,26) Dar fiecare credincios trebuie să-și însușească în mod personal aceste adevăruri scumpe: „Tu nu mai ești rob, ci fiu”. De îndată ce credinciosul striga: Tată!” însemnează că a primit Duhul de înfiere, căci trebuie mai întîi să fii fiu ca să primești Duhul de înfiere.

Credinciosul eliberat umblă prin Duhul, ceea ce îl face capabil să nu mai împlinească poftele firii pămîntești. (Galateni 5:16). „Noi nu trăim după îndemnurile firii pămîntesti, ci după îndemnurile Duhului..” (Romani 8:4) Izbăviți de păcat, liberi înaintea lui Dumnezeu, el „face să moară prin Duhul, faptele trupului (adică ale firii pămîntești)”. (Romani 8:13) în loc să împlinească faptele firii păcătoase, el va arăta roada Duhului, dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia. (Galateni 5:22) Cum se face aceasta? Prin faptul că el și-a „...răstignit firea pămîntească împreună cu patimile și poftele ei ” (Galateni 5:24) și deci, el se poate socoti mort față de păcat, și viu pentru Dumnezeu în Isus Hristos. (Romani 6:11) Credinciosul care trăiește prin Duhul a înțeles că Domnul Hristos este viața sa și că este unit cu El prin Duhul Sfint. Atîta timp cît Duhul nu este întristat, El ne face să ne

bucurăm de o părtășie neîntreruptă cu Domnul Hristos, care este viața noastră. Astfel, noi umblăm prin Duhul, cu ochii ațintiți asupra Domnului Isus și cu mîna atît de plină de El încît sîntem în afara firii păcătoase și a dorințelor ei. Sufletul nostru trăiește fiind ocupat de Hristos, admirîndu-L, stînd de vorbă cu El; credinciosul, ca să spunem așa, este izbăvit de el însuși și trăiește prin Duhul, viața Altuia. Firea păcătoasă fiind ținută la locul pe care i l-a hotărît Dumnezeu, adusă la tăcerea morții, atunci Duhul Sfînt își manifestă toată puterea și produce în noi roada Lui spre slava lui Dumnezeu.

Faptul că cel credincios are Duhul lui Dumnezeu este, în sfîrșit garanția învierii trupului. „Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus dintre cei morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi ” (Romani 8:11) Trupul nostru are parte și el de puterea învierii. Va veni ziua cînd trupul va fi în armonie cu viața nouă pe care o avem prin Duhul Sfînt.

Izbăvirea de sub puterea păcatului constituie pentru viața practică a credinciosului, unul din rezultatele cele mai slăvite ale lucrării Domnului Hristos. Creștinul izbăvit umblă în puterea Duhului Sfînt, ceea ce îl face în stare să trăiască o viață de biruință și de sfințenie, într-o mereu mai mare asemănare cu Domnul Isus. Viața Domnului Hristos se arată în el, și puterea Duhului Sfînt însufleștește această viață aducînd roadă spre slava lui Dumnezeu.

Capitolul 3 – Vegherea pentru luptă

De citit: 1 Petru 1:13-25, 5:8-11, 2 Petru 3:11-14,17-18

Credinciosul care vrea să „urmărească sfințenia”, va întîmpina pe calea lui piedici, greutăți, ispite, vrăjmași dinlăuntru și din afară. El va avea deci să susțină o luptă. Desigur, lupta aceasta nu reprezintă singurul aspect al luptei creștine, dar experiența învață că un loc important în ea îl are lupta împotriva păcatului, poate în mod mai deosebit în viața tînărului credincios. În capitolul de față, am dori să cercetăm ce ne învață Cuvîntul cu privire la pregătirea pentru acest fel de luptă creștină.

Lupta poate veni pe negîndite; credinciosul trebuie să facă față la ispite deosebite, neobișnuite, vrăjmașul lansează un atac neașteptat, brusc, violent.

Dar este o luptă permanentă pe care o avem de susținut, în ce privesc slăbiciunile noastre, în mersul nostru zilnic.

Ce resurse pune Dumnezeu la dispoziția al lor Săi ca să-i pregătească pentru această luptă și să-i facă în stare să iasă biruitori din ea? Care trebuie să fie atitudinea lor față de luptă? Cum trebuie să se antreneze ei ea, ca să poată s-o înfrunte ca biruitori?

În adevăr, este nevoie să ne pregătim pentru luptă, să ne antrenăm în mod metodic, să ne înfrînăm în toate lucrurile (1 Corinteni 9:25), antrenament care are scopul să facă din noi niște luptători. Avem de susținut o luptă permanentă din pricină că Satan, lumea și firea noastră păcătoasă se silesc să ne împiedice să manifestăm ceea ce sîntem în Hristos. Noi avem viața Domnului Hristos, sîntem sfinți. De aceea, scopul luptei noastre nu este de a ne face sfinți, ci de a arăta ce-a făcut Dumnezeu din noi, adică niște oameni sfințiți. Dumnezeu ne-a chemat în sfințenie (nu la sfințenie). (1 Tesaloniceni 4:7) Este important să prindem clar acest adevăr, pentru ca pregătirea noastră de luptă și lupta însăși să nu devină ceva legalistic, care să dea importanță firii vechi.

(Traducerea noastră de la 1 Tesaloniceni 4:7 nu este ce-a mai corectă cînd spune: „Căci Dumnezeu... ne-a chemat la sfințire”. Textul grecesc ca și J.N.D. spune: „...ne-a chemat în sfințenie” și este mai corect deoarece, noi am fost sfințiți mai înainte de a exista, cînd Domnul Isus a împlinit voia și sfatul lui Dumnezeu care ne-a ales mai dinainte de veșnicii. La Evrei 10:10 spune: „Prin această „voie” am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, o dată pentru totdeauna.” Complementul circumstanțial de loc „în” arată spațiul în interiorul căruia se află ceva sau cineva. Noi sîntem în Hristos, în cosecință în sfințenie nota traducătorului)

a) Condițiile morale ale pregătirii de luptă

Pasajele din epistolele lui Petru citate la începutul capitolului de care ne ocupăm, pun în lumină un anume număr de condiții morale pe care cel credincios trebuie să le respecte dacă vrea să fie un luptător adevărat. Cu alte cuvinte, este vorba de răspunderea lui.

Ascultarea

Această însușire este reamintită de trei ori. Aleși „...prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultare... Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați tîrîți în poftetele, pe care le aveți altădată, cînd erați în neștiință... prin ascultarea de adevăr, v-ați curățit sufletele...” (1 Petru 1:2,14,22)

Dumnezeu cere ascultare de la copiii Lui. Aceasta se arată printr-un duh de atîrnare care dă de o parte voința proprie. „Calitățile principale ale firii noi sînt atîrnarea de Dumnezeu sau dependența și supunerea. ” (J.N.D.) Sufletele noastre n-au fost curățite prin cunoașterea adevărului, ci prin ascultarea de adevăr. Și tot prin ascultarea de adevăr (Cuvîntul lui Dumnezeu) sufletele noastre sînt curățite în mersul nostru de fiecare zi. Este vorba de o primire cu inimă bucuroasă a vocii lui Dumnezeu și nu de o supunere prin constrîngere. „Nu a ceda, ci a asculta ” (Vinet). A iubi pe Domnul, înseamnă a păzi poruncile Lui și a căuta să faci ce-I este plăcut. (2 Corinteni 5:9; Efeseni 5:10; Coloseni 1:10)

Vegherea și cumpătarea

Domnul în multe rînduri a îndemnat pe ucenici să vegheze, în deosebi în grădina Ghetsimani. Deși El îi rugase să vegheze împreună cu El, ei au adormit. Astfel, a trebuit să le spună: „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul, în adevăr, este plin de rivnă, dar carnea este neputincioasă.” (Matei 26:41) Duhul este plin de rîvnă: are toată dorința să vegheze împreună cu Domnul. Dar carnea aceasta este neputincioasă: ea este fără putere și nu poate nimic. Trebuie veghere și rugăciune. Vigilența este legată de rugăciune. „Stăruiiți în rugăciune, vegheați în ea ” (Coloseni 4:2), „vegheați și rugați-vă”. (1 Petru 4:7). în evanghelia după Marcu, Domnul își încheie învățăturile printr-un îndemn solemn la veghere: „Vegheați dar,... Ce vă zic vouă, zic tuturor: Vegheați!” (Marcu 13:35,37)

Cît privește cumpătarea, ea constituie una din condițiile morale cele mai importante ale pregătirii de luptă. Ea nu se aplică numai la mîncare și băutură ci implică un control de sine în toate lucrurile vieții. Pasajele citate la începutul capitolului nostru, ne îndeamnă de două ori în privința aceasta (1 Petru 1:13; 5:8). (în traducerea noastră, în loc de „fiți cumpătați” este tradus „fiți treji”). Ne este deasemenea spus să ne purtăm „cu frică” (1 Petru 1:17). Cumpătarea este una din însușirile fiilor zilei. Pentru că sîntem astfel, spune apostolul Pavel „...să veghem și să fim treji ” (1 Tesaloniceni 5:6)

Fermitatea (tăria)

Calitatea aceasta este amintită de trei ori în textele citate. Fiți fermi (tari) „...în credință... Dumnezeuul oricărui har... vă va întări, vă va da putere... Aveți grijă să nu vă lăsați tîrîți de

rătăcirea acestor nelegiuți și să nu vă pierdeți tăria". (1 Petru 5:9,10, 2 Petru 3:17) Ca să înfrunte lupta, credinciosul trebuie să fie bine întărit în credință, adică în adevăr. Vedem, prin învățăturile apostolului Pavel către Timotei, că se poate îndepărta cineva de la credință (1 Timotei 4:4, 6:21), se poate abate de la adevăr (2 Timotei 2:18), apoi se poate rătăci de la credință (1 Timotei 6:10) ceea ce duce la naufragiu cu privire la credință (1 Timotei 1:19) la negarea credinței (1 Timotei 5:8), la călcarea credinței (1 Timotei 5:12), în timpurile din urmă falșii creștini să vor lepăda de credință și astfel vor fi reprobați (găsiți nevrednici) (1 Timotei 4:1,2 Timotei 3:8). Având în vedere această creștere a răului, credinciosul este îndemnat să păstreze credința (1 Timotei 1:19; 2 Timotei 4:7), să urmărească credința (1 Timotei 6:11; 2 Timotei 2:22), să fie o pildă de credință (1 Timotei 4:12), să se lupte lupta cea bună a credinței (1 Timotei 6:12), în așa fel încât să dobândească o mare îndrăzneală în credința care este în Hristos Isus. (1 Timotei 3:13).

Cum putem nădăjdui să biruim în luptă fără acest ferm atașament al inimii față de adevăr? Acolo unde adevărul lipsește, foarte ușor se va lăsa omul „fîrît de rătăcirea nelegiuților”.

Evlavia

Este important ca cel credincios să mențină o părtășie statornică cu Domnul, să întrețină o legătură cu El prin rugăciune, să se hrănească cu Cuvîntul lui Dumnezeu, să-i slujească cu râvnă și devotament, punîndu-și toată încrederea în El pentru împrejurările pe care le întîmpină pe drum, străduindu-se să facă ce-I place Lui. O inimă care se va menține neîntrerupt aproape de izvorul îndurării Lui, va realiza că Domnul este cu el în mijlocul ispitei. Așa cum spunea odată cineva, chiar dacă vijelia și furtuna fac uneri ca acul busolei să tremure, ea se orientează totuși totdeauna către nord. Tot așa inima aceluia care trăiește în permanență lîngă Domnul, care îl iubește și care se bucură de dragostea Lui, se îndreaptă mereu către El ca să fie sprijinit în ispitele și greutățile prin care trece.

Dar menținerea evlaviei cere energie și statornicie. De aceea apostolul îi spunea lui Timotei: „...Caută să fii evlavios.” (1 Timotei 4:7) De aceea apostolul Petru spune: „...ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfîntă și evlavioasă...” (2 Petru 3:11)

Așteptarea întoarcerii Domnului

Gîndul că Domnul vine în curînd, așteptarea vie a întoarcerii Lui, sînt foarte potrivite ca să ne facă să înaintăm în sfințenie, lipindune inimile de Domnul Isus și întorcînd spatele de la lucrurile care se văd. Dacă trăim în așteptarea constantă a arătării Domnului Hristos, nu ne va fi greu să ne despărțim de ceea ce va fi judecat și nimicît cînd va veni El.

(Cineva spunea: „Să trăim ca și cînd Domnul Isus a murit ieri, a înviat azi și se va întoarce mîine ". Aceasta însemnează că moartea Lui trebuie să fie mereu proaspătă în inima noastră ca și cum ar fi fost ieri; învierea Lui să fie chezașia vie a învierii noastre împreună cu El, iar reîntoarcerea Lui să fie atît de dorită și de sigură în sufletul nostru încît să-L așteptăm cu mulltă grije, ca o mireasă care-și așteaptă mirele cu dor nota traducătorului).

Instituirea anului de veselie ne dă o învățătură de mare folos cu privire la subiectul acesta. La fiecare 50 de ani, pămînturile vîndute reveneau vechilor proprietari. Tot așa prețul era fixat în funcție de numărul de ani care s-au scurs pînă la anul de veselie; se socoteau recoltele posibile pînă la anul de veselie: cu cît acest an era mai aproape, cu atît mai ieftin era pămîntul (Levitic 25:8-16). Fie ca apropiata întoarce a Domnului să îndepărteze din inimile noastre atracția pe care o au lucrurile de pe pămînt. După îndemnul apostolului Petru, să ne punem toată nădejdea în harul care ne va fi adus la descoperirea lui Isus Hristos (1 Petru 1:13). Cu cît vom aștepta pe Domnul în mod viu și real, cu atît mai debarasați vom fi de deșărtăciunile pămîntești.

Să luăm seama la starea inimilor noastre în privința aceasta! Robul rău a zis în inima lui: „Stăpînul meu întîrzie să vină!" Această uitare a întoarcerii Domnului produce un dublu efect: dispreț și asprime față de alții (el a început să bată pe cei care sînt sclavi împreună cu el) și o stare subjugată de poftă carnale (mănîncă și bea împreună cu bețivii) (Matei 24:48 și următoarele). Aceasta scoate în relief importanța așteptării Domnului Isus raportată la sfințenie. „, Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat." (1 Ioan 3:3) Apostolul Petru spune că noi putem chiar să grăbim, „...printr-o purtare sfîntă și evlavioasă,... venirea zilei lui Dumnezeu..." (2 Petru 3:12)

Atitudinea față de râu

Citim în 1 Petru 1:15,16: „...după cum Cel ce v-a chemat este sfînt, fiți și voi sfînți în toată purtarea voastră. Căci este scris: „Fiți sfînți, căci Eu sînt sfînt." Credinciosul care dorește să

slăvească pe Domnul Isus și să învingă toate cursele vrăjmașului, trebuie deci să se țină departe de rău, sub toate formele lui. „Fie-vă groază de rău, și lipiți-vă tare de bine.” (Romani 12:9) Mai întâi, este important ca credinciosul să nu se plaseze singur în situații în care se va expune la ispite, fie că este vorba de întovărășiri, de distracții sau de citirea literaturii lumești. Deasemenea, trebuie ca el să se abțină de la orice lucru care l-ar putea îndepărta de Dumnezeu. Și exact la aceasta se referă îndemnul apostolului Petru: „...siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace.” (2 Petru 3:14)

b) Vrăjmașii noștri

Cei numiți în pasajele care urmează, fac parte din adversarii noștri de fiecare zi. Am face bine să fim atenți cu privire la ei, căci dacă nu luăm seama vom fi fără putere în ziua ispitei și a luptei.

Voința personală

Se mai numește și „eu”. Este manifestarea voinței firii vechi care dorește să domine, să conducă, să joace un rol care să-i dea importanță și protestează când acestea nu izbutesc. Atîta timp cît, „eu” comandă în noi, este o dovadă că noi n-am acceptat cu totul și deplin poziția în care ne-a așezat Dumnezeu ca „morți împreună cu Hristos”. „Nu este mai mare izbăvire decît de a fi terminat cu noi înșine, în așa fel că nu mai avem importanță în proprii noștri ochi”. (J.N.D) Pentru Pavel acest „eu” vinovat și asupritor era socotit ca șters de pe lista celor vii. Trăiesc dar nu mai trăiesc eu,...” (Galateni 2:20)

Tot ce nu era de la Domnul Hristos era de la „eu ” și nu mai putea fi socotit ca aparținînd vieții. Dumnezeu nu ne cere să îmbunătățim „eul”, El ne spune că el este mort. Sîntem noi gata să primim această declarație prin credință? Este o mare favoare să știm că, pentru Dumnezeu și pentru credință, Domnul Isus a pus la cruce capăt acestui „eu” atît de îngîmfat și de dezgustător.

Dar lucrarea Domnului Hristos n-a avut ca efect numai să pună „eul” deoparte; ea îl înlocuiește, în noi, cu un alt șef, Domnul Isus. De aceea apostolul adaugă: „Ci Hristos locuiește în mine”. Domnul Hristos Cel înviat este viața oricărui crede, în așa fel că cel credincios trăiește înaintea lui Dumnezeu, în Hristos și prin Hristos. Puterea acestei vieți noi, este Duhul Sfînt, care locuiește în cel credincios (1 Corinteni 6:19), alcătuieste legătura care-l unește în mod vital de Hristos și manifestă viața lui Hristos în el. Problema cea mare, pentru noi, este de a primi prin

credință aceste mărturii dumnezeiești și atunci „eul” va fi cu adevărat detronat, răstignit și îngropat.

Poftele de altă dată

„Nu vă lăsați tiriți în poftele, pe care le aveți altădată, când erați în neștiință.” (1 Petru 1:14) Aici este vorba de persoane care au trăit în lume, neținând seama de Domnul și de voia Sa. (1 Petru 4:2) Cei care au avut privilegiul de a fi crescuți într-o familie creștină sînt scutiți de multe ispite. Datorită acestui fapt, după întoarcerea lor la Dumnezeu, s-a produs în ei o schimbare înlăuntru mai mult decît în afară. Sîntem toți îndemnați să nu ne potrivim chipului veacului acestuia, ci să fim transformați pentru că mintea noastră a fost înnoită. (Romani 12:2) Să nu uităm niciodată că Domnul nostru Isus Hristos „...S-a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl.” (Galateni 1:4) De aceea noi trebuie să respingem lipsa de evlavie și poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie. (Tit 2:12) Lumea poate să considere acest fel de comportare ca ciudat (1 Petru 4:4), și uneori trebuie să înduri batjocură și dispreț.

Somnul spiritual

Dacă sîntem îndemnați să veghem, este pentru că sîntem întodeauna în pericolul de a ne lăsa prinși în somnul spiritual. „Să mai dormi puțin, să mai ațipești puțin, să mai încrucișezi puțin mîinile ca să dormi!... Și sărăcia vine peste tine, ca un hoț, și lipsa ca un înarmat.” (Proverbe 6:10,11) Nu este propriu zis intenția de a adormi, ci numai dorința de puțină odihnă. într-o dimineață se renunță la o sculare mai de devreme pentru a medita în prezența Domnului: „Este aceasta atît de grav, dacă se întîmplă o dată?” într-o seară, nu este dorința de a merge la adunare și rămîi acasă. Te lași dus de puțină viață lumească, și așa mai departe pînă în clipa în care te găsești căzut într-un adînc somn spiritual împreună cu primele lui consecințe, sărăcia sufletească și lipsa de putere care în ziua luptei vor aduce în mod sigur înfrîngerea, rușinea și poate chiar lacrimi.

Descurajarea

Apostolul Petru ne îndeamnă „să nu ne pierdem tăria”. (2 Petru 3:17) Credinciosul poate să treacă prin perioade de descurajare, fie la serviri, fie ca urmare a unei încercări personale. De aceea încuraja Pavel pe Timotei ca să înflăcăreze darul lui Dumnezeu care era în el (2 Timotei 1:6). Domnul Isus este Același și în zilele de bucurie ca și în zile de suferință. Apostolul Pavel, atît de des încercat, învățase să fie mulțumit în el însuși, în împrejurările în care se găsea, oricare ar fi fost ele. (Filipeni 4:11) Dacă sîntem descurajați să cercetăm pricinile descurajării noastre și să ne lăsăm povara la picioarele Aceluia care cunoscînd aceleași încercări, simte cu noi în slăbiciunile noastre (Evrei 2:18,4:15), și vom face experiența lui Pavel care, părăsit de toți, nu s-a descurajat ci spunea: „Însă Domnul a stat lîngă mine, și m-a întărit...” (2 Timotei 4:17, 2 Corinteni 4:8,9)

În felul acesta noi nu vom fi din aceia căroră Cuvîntul le spune: „Dacă slăbești în ziua necazului, mică îți este puterea.” (Proverbe 24:10)

Șarpele și leul

Satan recurge la două forme de acțiune, ilustrate una prin șarpe și alta prin leul care răcnește. Sub prima formă el folosește viclenia, minciuna; el se preface în înger de lumină ca să semene rătăcirea. El este înșelătorul care se silște să strice, să pervertească chiar mintea credincioșilor. În loc ca ei să primească simplu și cu credință descoperirile lui Dumnezeu, se fac adăogiri, se fac scoateri, se fac amestecări cu propriile lor puncte de vedere. Și puțin cîte puțin, gîndurile sînt abătute de la simplitatea care este în Hristos (2 Corinteni 11:3). Tînărul credincios, în special cel care studiază, trebuie să rămînă în gardă, ca să nu se lase antrenat de „rătăcirea acelor nelegiuîți”.

Cînd Satan se manifestă ca un leu care răcnește, diavolul recurge la violență, la prigoană, la omor. Chiar dacă în țările noastre, noi nu-l mai cunoaștem, de destul de multă vreme sub aspectul acesta, să rămînem totuși vigilenți.

c) Resursele noastre

Harul lui Dumnezeu

Apostolul Petru a trăit personal acest har, fiind din plin ridicat prin el, după ce s-a lepădat de Domnul Isus. De aceea el putea să spună: „...să vă adevăresc că adevăratul har al lui Dumnezeu este acesta, de care v-ați alipit.” (1 Petru 5:12) „Dumnezeul oricărui har” va desăvîrși pe ai Săi și-

i va întări. „...întărește-te în harul care este în Hristos Isus.” (2 Timotei 2:1), scria Pavel lui Timotei. Acesta este resursa cea mai importantă a celui credincios.

Harul lui Dumnezeu n-are scopul de a ne scuti de ispite, ci de a ne fac să le biruim. În privința aceasta, Dumnezeu ne făgăduiește două lucruri: 1. El nu va îngădui să fim vreodată ispitiți peste puterile noastre. 2. împreună cu ispita, El a pregătit și ieșirea din ea ca să putem suporta. Cu cât este mai mare slăbiciunea noastră cu atât mai mult se manifestă puterea Sa. Să ne ferim să căutăm în noi putere și înțelepciune, ci să ne abandonăm cu totul harului dumnezeiesc care ne-a iertat, care ne întărește, care ne învață. „Și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiți în orice faptă bună.. ” (2 Corinteni 9:8) „Nu este vreo situație în care să se poată găsi un credincios și în care să nu poată căuta prezența lui Dumnezeu pentru a fi ajutat.” (J.N.D.)

Cuvîntul lui Dumnezeu

Printre resursele pe care Dumnezeu, în harul Său, ni le pune la dispoziția noastră ca să ne facă să înfruntăm lupta credinței ca biruitori, Cuvîntul lui Dumnezeu cel viu și veșnic este unul din cele mai eficace. Îndemnurile Cuvîntului fac parte din grijile lui Dumnezeu în vederea curățirii noastre de orice întinare a cărnii și a duhului (2 Corinteni 7:1). Cuvîntul lucrează asupra cugetului nostru în puterea Duhului Sfînt care produce în noi simțăminte sfînte și ne izbăvește de sub stăpînirea păcatului. Din pricina aceasta însuși Domnul Isus, puțin înainte de a părăsi pe ai Săi, cerea lui Dumnezeu: „Sfîntește-I prin adevărul Tău; Cuvîntul Tău este adevărul” (Ioan 17:17)

Rugăciunea

„Pe cînd era încă întunecat de tot”, Domnul Isus S-a dus într-un loc pustiu ca să se roage (Marcu 1:35). Seara deasemenea se ruga pe munte. De multe ori a spus alor Săi: „Veghați și vă rugați”.

„Pentru că a neglijat rugăciunea, Petru „a intrat în ispită”, atunci cînd învățătorul său, în agonia luptei din Getsimani, se ruga mai fierbinte”. (Luca 22:44) Numai datorită rugăciunii Domnului Isus a fost Petru deplin ridicat ca să poată „să întărească pe frații lui” (Luca 22:32), și „săpască turma Domnului” (Ioan 21:17) Isus Hristos ne-a lăsat o pildă „ca să călcăm pe urmele Lui”. (1 Petru 2:21)

Părtășia frățească

Dragostea frățească este un mijloc prețios pentru întărirea celui credincios. În adevăr, ce îmbărbătare se găsește în îndemnurile reciproce, atât în grup cât și individual, în prietenia care unește în Hristos pe tinerii credincioși care se pot ruga împreună, își pot împărtăși unii altora experiențele lor, probleme lor; înțelegînduse, de pildă, să citească aceeași carte din Cuvîntul lui Dumnezeu și apoi să comenteze împreună prin corespondență sau cu ocazia unei întâlniri; să lupte împreună, chiar dacă sînt departe unii de alții, printr-o mijlocire conștientă cu privire la nevoile personale. Nu putem să insistăm îndeajuns asupra valorii părtășiei frățești în viața practică, în raport cu sfințenia. „Deci, ca unii care, prin ascultarea de adevăr, v-ați curățit sufletele prin Duhul, ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima...” (1 Petru 1:22)

Nădejdea izbăvirii

Credinciosul este supus unei pregătiri lăuntrice aici pe pămînt la vederea clipei slăvite cînd va fi introdus lîngă Domnul Isus. În măsura în care așteptăm cu adevărat întoarcerea Sa, Duhul Sfînt ne abate privirile de la orice altceva și le fixează asupra Domnului Hristos. Noi sîntem chemați să ne curățăm tocmai în vederea venirii Lui apropiate puneți-vă toată nădejdea în harul, care vă va fi adus, la arătarea lui Isus Hristos." (1 Petru 1:13) „Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pămînt nou, în va locui neprihănirea." (2 Petru 3:13) Scopul suprem al mîntuirii noastre, este slava Domnului Isus. Slava aceasta va străluci în toată măreția ei „cînd va veni, în ziua aceea, ca să fie proslăvit în sfinții Săi, și prvit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut...” (2 Tesaloniceni 1:10) Această nădejde glorioasă, prinsă din plin prin credință, este un izvor puternic pe calea sfințeniei în viața noastră: Și „Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat." (1 Ioan 3:3)

Alipirea de Domnul Isus

Ultimul îndemn al apostolului Petru, este ca să creștem în harul și cunoștiința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos (2 Petru 3:18). Sfințenia își are modelul în Domnul Hristos. Să putem deci să-L cunoaștem mai bine pe Domnul Isus și să ne asemănăm cu El tot mai mult! Esența sfințeniei în noi, s-o spunem din nou, este viața cea nouă pe care am primit-o de la Domnul Hristos Cel înviat, împreună cu Duhul Sfânt care ne-a unit cu El, după cum viața unită cu butucul, face o singură plantă cu el și trăiește viața sa. Viața aceasta a Domnului Hristos este ceea ce este în El însuși: neafectată de puterea răului, „Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește, pentru că sămînța Lui rămîne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu.” (1 Ioan 3:9) Domnul Hristos care a devenit viața noastră, este modelul, sursa și puterea de viață în noi.

Sfințirea practică decurge din alipirea inimii noastre de Domnul Isus. Această alipire se realizează printr-o viață de părtășie zilnică cu El și de consacrare în slujba Lui. Dar Domnul nu silește pe nimeni și așteaptă ca noi să-i deschidem ușa inimii noastre. Atunci El va intra în viața noastră, va avea grije de ea și va deveni Stăpînul ei. „Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.” (Apocalipsa 3:20)

Capitolul 4 – Lupta

De citit: Efeseni 6:12; Iacov 1:2-4 și 12-15

Cuvîntul lui Dumnezeu spune că lupta noastră este „...împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpînitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sînt în locurile cerești ” (Efeseni 6:12) Adversarii noștri sînt văzuți și nevăzuți. În lupta aceasta, credința se bazează pe Biruitor pe Prietenul atotputernic pe care putem conta în toate timpurile. El este Acela care „luptă pentru noi” și care cîștigă toate biruințele.

a) Scopurile lui Satan

Satan urmărește un întreit scop:

- Să lipsească pe cel credincios de bucuria poziției sale în Hristos și de toate binecuvîntările care sînt legate de această poziție. Este ceea ce reprezintă, în mod simbolic, dușmanii care ocupau țara Canaanului și pe care Israel trebuia să-i biruiască ca să poată să intre în ea și să se bucure.

- Să tulbure pe cel credincios prin mii de șiretlicuri cu scopul de a-i abate, dacă este posibil, inima de la Domnul Isus. O inimă al cărei obiect nu mai este Domnul Hristos este gata de a fi doborâtă.

- Să-l facă pe credincios să păcătuiască și astfel, să dezonoreze pe Domnul; lipsit atunci de bucuria părtășiei Sale, credinciosul pierde toată bucuria și toată puterea, pentru că Duhul Sfânt este întristat în el.

b) Armele lui Satan

Vrăjmașul și îl considerăm acum sub caracterul lui de șarpe și nu de leu care răcnește folosește două arme diferite: poftele cărnii și poftele lumești.

Poftele cărnii

Carnea, firea decăzută moștenită de la Adam (numit și omul vechi sau păcatul[^], are poftă. Sînt dorințele omului vechi. Dacă poftele acestea sînt satisfăcute, ele produc „faptele firii pămîntești care sînt, fără excepție, păcate. Astfel, Domnul Isus le atrăgea atenția ucenicilor: „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se utgreueze inimile cu îmbuibare de mîncare și băutură, și cu îngrijorările vieții acesteia...” (Luca 21:34)

Poftele lumești

Lumea este domeniul lui Satan, conducătorul ei (Ioan 14:30). Este un sistem enorm, organizat pentru satisfacerea poftelor omenești și care, chiar în manifestările sale religioase, leapădă pe Dumnezeu cu totul. Tot „...ce este în lume... nu este de la Tatăl...” (1 Ioan 2:16) Acestea sînt: pofta cărnii, pofta ochilor, laudăroșia vieții. Există un paralelism între aceste trei lucruri, pe de o parte, și cele trei elemente ale ispitirii Evei, pe de altă parte (Geneza 3:6). Ea a văzut că fructul era:

- a. bun de mîncat (poftea cărnii, adică dorințele rele care țintesc la satisfacerea simțurilor, fie că este vorba de plăceri rafinate sau grosolane)
- b. plăcut de privit (poftea ochilor: provocarea dorințelor rele prin ceea ce se vede)
- c. de dorit ca să deschidă mintea (laudăroșia vieții: dorința omului de a se face deopotrivă cu Dumnezeu, de a se ridica mai presus decît alții, îngîmfare, duhul de dominare)

În fața unor hotărâri, credinciosul este chemat să deosebească între ce constituie pofta sau o dorință legitimă. Noi am fost chemați la libertate, dar trebuie să veghem să nu folosim libertatea ca o pricină, de a trăi pentru firea păcătoasă. Libertatea la care am fost chemați este libertatea de a sluji și slăvi pe Dumnezeu. Pe de altă parte, dacă toate lucrurile sînt îngăduite, nu toate sînt de folos și nu toate zidesc. (1 Corinteni 10:23) în timpul vieții sale, credinciosul este chemat să facă o alegere. (Deuteronom 30:19,20) Dacă el are un discernămînt spiritual și se teme de Dumnezeu, nu va avea greutatea de a cunoaște voia Lui, căci comunicările intime ale „...Domnului sînt pentru cei ce se tem de El,...” (Psalmul 25:14) Apostolul Pavel nu înceta să roage pe Dumnezeu, pentru Coloseni, ca să fie „umpluți de cunoștința voii Sale, în toată înțelepciunea și priceperea duhovnicească pentru ca să umble într-un fel vrednic de Domnul, și să-I placă în tote privințele”. înțelepciunea și priceperea aceasta sînt de natură duhovnicească. Cu cît trăim mai aproape de Dumnezeu, cu atît mai bine vom cunoaște voia Sa. Dar acolo unde este voința personală sau neștiința, lumina va lipsi.

Cînd avem de luat o hotărîre, am face bine să ne gîndim la întrebările următoare:

Ce spune Cuvîntul lui Dumnezeu?

„Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.” (Ioan 14:15), spune Domnul Isus. Credinciosul deci, se abține, fără să șovăiască, de tot ce interzice Cuvîntul în mod limpede (vezi de pildă Efeseni 5:3 și următoarele). Acolo unde nu este vreo interzicere precisă, el trebuie să se întrebe:

Este aceasta spre slava lui Dumnezeu? îi place Domnului lucrul acesta?

În adevăr, Cuvîntul ne spune: „...fie că mîncăți, fie că beți (adică chiar și în lucrurile cele mai comune) fie că faceți altceva: să faceți totul spre slava lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 10:31) El ne îndeamnă, pe de altă parte, în multe locuri, să căutăm să plăcem Domnului în orice privință, să cercetăm ce-I este plăcut. (Coloseni 1:10; Efeseni 5:10; 2 Corinteni 5:9) În sfîrșit, Domnul vrea să rămîină Modelul nostru în toate lucrurile. „Ucenicul nu este mai presus de învățătorul lui; dar orice ucenic desăvîrșit, va fi ca învățătorul lui” (Luca 6:40) în felul acesta: „...și viața lui Isus se va arăta în trupul nostru.” (2 Corinteni 4:10)

Va fi aceasta în folosul omului cel nou sau al firii pămîntești?

Este ușor de răspuns la această întrebare, pentru că se va deosebi fără greutate, dacă lucrul pe care și-l propune cel credincios să-l facă este „din cel vechi” sau „din cel nou” (Luca 5:39), dacă el hrănește firea păcătoasă (vezi Romani 13:14) sau pe omul cel nou.

Sînt eu liber față de cugetul fratelui meu?

Este un punct de vedere care se neglijează prea ușor din pricina egoismului: pentru că are toată libertatea de a face cutare lucru, nu se sinchisește dacă rănește cugetul fratelui său și chiar dacă este o pricină de cădere pentru acel frate. Și totuși, fiecare din noi este îndemnat „de a nu fi o pricină de cădere pentru fratele”. (1 Corinteni 8:13) „Nimeni să nu-și caute folosul lui, ci fiecare să caute folosul altuia” și a respecta „cugetul altuia”. (1 Corinteni 10:24,29) Nu va trebui să uităm niciodată acest principiu de bază: „Fiecare din noi să placă aproapelui, în ce este bine, în vederea zidirii altora.” (Romani 15:2)

c) Armele noastre

În lupta sa cu puterile drăcești, credinciosul nu trebuie să piardă din vedere faptul cel mai însemnat că el are de a face cu niște vrăjmași învinși. „Voi copilașilor, sînteți din Dumnezeu; și i-ați biruit, pentru că Cel ce este în voi este mai mare decît cel care este în lume.” (1 Ioan 4:4) „Celcare este în noi” este Domnul Hristos în puterea Duhului Sfint, Hristos marele Biruitor al lui Satan. El l-a făcut fără putere (Evrei 2:14), El l-a dezarmat (Coloseni 2:15) (de armele sale), l-a luat rob (Efeseni 4:8). în curînd Dumnezeu îl va nimici totalmente, cu concursul sfinților: „Dumnezeul păcii va zdrobi în curînd pe Satana sub picioarele voastre.” (Romani 16:20)

Credinciosul nu are deci nici un motiv să cadă în defetism, adică să considere că el n-are nici o șansă în luptă, atribuindu-i lui Satan o putere nemăsurată. El nu numai că este lîngă Biruitor, dar el are făgăduința că în Hristos el este mai mult decît biruitor: „Totuși, în toate aceste lucruri, noi sîntem mai mult decît biruitori, prin Acela care ne-a iubit.” (Romani 8:37) Acest din urmă text, scoate în relief condiția cea mai importantă pentru a avea biruința despre care am mai vorbit la începutul acestui capitol; pentru a fi biruitor, credinciosul trebuie să rămîină în Domnul Hristos și să nu se bazeze pe propriile lui puteri. Atunci, el va face experiența apostolului Pavel: „...căci cînd sînt slab, atunci sînt tare...” (2 Corinteni 12:10) Slab în ce-l privește pe el însuși dar tare în ce privește pe Domnul Isus. „Pot totul în Hristos, care mă întărește.” (Filipeni 4:13)

Pentru a înfrunta pe vrăjmaș, este neapărat necesar să ne îmbrăcăm cu armătura pe care Dumnezeu ne-o pune la dispoziție, arme care „...nu sînt supuse firii pămîntești, ci sînt puternice, întărite de Dumnezeu...” (2 Corinteni 10:4) Ele sînt de trei feluri:

Armele luminii

Cuvîntul ne îndeamnă să respingem faptele întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii (Romani 13:11-14), să fim „fii ai zilei” (1 Tesaloniceni 5:5), să umblăm ca niște copii ai luminii pentru că sîntem lumină în Domnul (Efeseni 5:8). Credinciosul, în adevăr este chemat să se țină în sfînta prezență a lui Dumnezeu, în lumină. El a fost născut din Dumnezeu, care este lumină, ca să fie un „copil al luminii”, în așa fel că tot ce nu se potrivește cu lumina prezenței lui Dumnezeu, să fie judecat ca o arătare a firii păcătoase. Acela care se ține în această lumină, deosebește îndată tot ce se potrivește cu ea și el nu întîrzie s-o mărturisească. „Pentru că ceea ce scoate totul la iveală, este lumina.” (Efeseni 5:13) Cînd starea noastră duhovnicească este bună, nu ne este deloc teamă de lumină, căci ce motiv am putea să avem de a ascunde, de Dumnezeu, orice ar fi? Dimpotrivă, nouă ne place să stăm în lumina Sa, pentru ca să pătrundă în cutele cele mai tainice ale ființei noastre dinlăuntru și să arate tot ce ar putea fi „o cale rea”. (Psalmul 139:23,24) Lumina este armătura sufletului nostru și îmbrăcîndu-ne cu ea vom fi feriți de influența vătămătoare, de întunerecul înconjurător; vom vedea atunci lucrurile cum le vede Dumnezeu; le vom aprecia la justa lor valoare. în activitatea noastră aici pe pămînt, ce ar mai putea avea valoare, cînd la scaunul de judecată al Domnului Hristos, totul va fi pus în lumină?

Platoșa credinței și a dragostei, coiful nădejdiei mîntuirii (1 Tesaloniceni 5:8)

Credinciosul trebuie să-și ațîntească privirile asupra Domnului Hristos, obiectul credinței; pe acest obiect al credinței noastre, dragostea îl face să locuiască în inima care, fiind astfel umplută de El, este păzită de deșertăciunile lumii prin care vrăjmașul se silește să-l desprindă de Domnul. Coiful nădejdiei mîntuirii este menit să ne protejeze gîndurile, în așa fel ca, fiind ocupați cu lucrurile nevăzute și veșnice, ele să nu fie abătute de la așteptarea vie a Domnului Isus.

Toată armătura lui Dumnezeu (Efeseni 6:10,20)

Această armătură este compusă din șapte piese: centura adevărului, platoșa neprihănirii, încălțați adică a fi gata să vestim evanghelia păcii, scutul credinței cu care putem stinge săgețile

arzătoare ale celui rău, coiful mîntuirii, sabia Duhului (Cuvîntul lui Dumnezeu), rugăciunea. Armătura aceasta este necesară ca să putem susține lupta împotriva puterilor răutății care încearcă să lipsească pe cel credincios de bucuria moștenirii cerești.

d) Pilde de oameni angajați în luptă

Iosif (Geneza 39:7-12)

Iosif refuză (versetul 8), se teme de Dumnezeu (versetul 9), nu ascultă la glasul femeii care îl ispitea (versetul 10), o ia la fugă (versetul 12). Biruința constă adesea într-un nu categoric și definitiv, oricît ar costa.

Moise (Exodul 17:8-16)

Poporul răscumpărat de la moarte prin sîngele mielului de Paște, este izbăvit din robia Egiptului prin trecerea Mării Roșii. El înaintează apoi în pustie și întâlnește un dușman teribil, Amalec un simbol al firii vechi a cărei putere periculoasă, cel credincios o descoperă după întoarcerea la Dumnezeu. Poporul intră în luptă și Moise se urcă pe munte ca să lupte cu el prin mijlocire. Lupta aceasta a lui Moise ne învață patru lecții:

1. Moise face apel la puterea dumnezeiască simbolizată prin toiagul lui Dumnezeu (versetul 9).
2. El face apel la părtășie: el ia cu el pe Aron și pe Hur (versetul 10). A lupta împreună este un ajutor prețios pentru credință. „...Luptați cu un suflet pentru credința Evangheliei, fără să vă lăsați înspăimîntați de protivnici.” (Filipeni 1:27,28) Să nu neglijăm să aducem ajutorul nostru (fie prin rugăciune, fie prin încurajări directe) acelor care luptă. „Spuneți celor slabi de inimă: „Fițitari, și nu vă temeți!” (Isaia 35:4) Cît de binefăcătoare este slujba acelor care știu să redreseze mîinile obosite și genunchii slăbănogiți (Evrei 12:12,13).
3. Moise se alătură la lupta lui Israel prin mijlocire (versetul 11). Noi nu luptăm singuri; Domnul Hristos milocește pentru noi (Romani 8:34; Evrei 7:25). Căci „...prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sînt ispitiți.” (Evrei 2:18)
4. El a rămas ferm pînă la asfințitul soarelui. (Exodul 17:12) Să nu ne lăsăm descurajați din pricină că lupta se lungește, ci să fim, întăriți cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie...” (Coloseni 1:11)

Israel

Istoria poporului Israel, adeseori angajat în război, are multe învățăminte pentru noi.

În zilele lui Debora, idolașii înaintase într-o așa măsură încât Israel nu se mai gîndea la luptă. Își alegea noi dumnezei, atunci războiul era la porți! „Nu mai vedeai nici scut, nici suliță la patruzeci de mii în Israel.” (Judecători 5:8)

Unii care ar fi putut să lupte erau dincoace de Iordan, pierzînd orice legătură cu frații lor, în timp ce alții rămăseseră nepăsători față de starea nenorocită a poporului: „Galaadul dincolo de Iordan nu și-apărăsit locuința. Pentru ce a stat Dan pe corăbii? Așer a stat pe malul mării, și s-a odihnit în limanurile lui.” (Judecători 5:17) Cît de adesea ne caracterizează și pe noi această nepăsare față de frații noștri în luptă: egoism, lipsă de părtășie și de dragoste frățească! Să urmăm exemplul credincioșilor lui Zabulon și Neftali: „Zabulon este un popor care a înfruntat moartea, și Neftali la fel, pe înălțimile din cîmpie.” (Judecători 5:18)

La începutul domniei lui Saul, ruina poporului era în așa fel că dispăruse chiar și voința de apărare.

Vrăjmașul uneltise cu atîta îndemînare că nu mai erau fierari în toată țara lui Israel. „Căci filistenii ziseseră: „Să împiedicăm pe Evrei să-și facă săbii și sulițe... Și s-a întîmplat că în ziua luptei nu era nici sabie, nici suliță în mîinile întregului popor.” (1 Samuel 13:19,22) Aceasta este viclenia cea mai subtilă a lui Satan ca să ne facă să ne scoatem armătura, pentru ca să ne aibe la bunul lui plac.

De asemenea se poate întîmpla ca, deși bine înarmați, luptătorii să întoarcă spatele, în ziua luptei și s-o ia la fugă: „Fiii lui Efraim, înarmați și trăgîng cu arcul, au dat înapoi în ziua luptei..” (Psalmul 78:9) Cuvîntul ne îndeamnă să stăm fermi înainte, în timpul și după luptă (Efeseni 6:11,13,14).

Capitolul 5 – Cădere și restaurare

De citit: 2 Samuel 11:27; 12:1-9 și 13-23; Psalmul 51.

a) Cauzele și originea unei căderi

Cele mai obișnuite cauze sînt următoarele:

Lipsa de veghere și de statornicie

Printre condițiile morale necesare pregătirii de luptă a celui credincios, vigilența, fermitatea și cumpătarea sînt de o importanță de prim ordin. De îndată ce ele lipsesc, vrăjmașul ne surprinde prin vreo ispită pe care n-o observăm din lipsă de veghere. Să luăm seama la împrejurările în care ne găsim sau în care ne așezăm singuri. În pilda sa (2 Samuel 12:1-6), Natan vorbește de un călător: o întîmplare neașteptată survine, se prezintă o ocazie. Cartea Proverbe ne vorbește de un tînăr care se plimba seara pe străzi, din lipsă de ocupație și intră la o femeie stricată. (Proverbe 7:6 și următoarele) O privire cu poftă, inima este atrasă și picioarele se iau după inimă. Din pricina aceasta Domnul Isus ne atrage atenția „sa ne scoatem” ochiul și să ne „tăiem” mîna sau piciorul, dacă ele sînt pentru noi opricină de cădere (Matei 5:29,30; 18:8,9; Marcu 9:43-48); ochiul prin care ispita intră în inimă, mîna care face fapte rele, piciorul care ne conduce într-un loc unde Domnul nu poate să ne însoțească. (Negreșit, aceasta în mod figurativ ca să ne facă să înțelegem cît de aspri trebuie să fim cu trupul nostru nota traducătorului)

Lenevie și somn spiritual

Sînt aceleași trăsături, dar mai pronunțate: răul dinlăuntru este mai grav. În loc să se așeze în fruntea armatei, sale, cînd a intrat în război, David „a rămas la Ierusalim”. (2 Samuel 11:1) Iată-l fără o ocupație: „într-o după amiază, spre seară, David s-a sculat de pe pat...” (2 Samuel 11:2) Este o viclenie la care Satan recurge destul de des, dîndu-ne lenevia de a nu face nimic. Să fugim deci de lipsa de ocupație, în special seara, mai ales dacă ne găsim singuri, poate într-o localitate străină. „Patul de odihnă” a fost pentru David, și este adesea chiar și pentru noi, punctul de plecare al ispitei, care aduce căderea, rușinea și pedeapsa.

Să veghem deci! Dacă sîntem activi pentru Domnul, vom fi feriți de multe ispite. Să ne păzim de lenevie și somnolență. Mai multe pasaje descriu purtarea leneșului și consecințele leneviei. În primul rînd, în loc de a lua pilda de la furnică, cea care n-are căpetenie și care-și pregătește hrana în timpul verii, omul leneș doarme în timpul secerișului. (Proverbe 6:6,8; 10:5) Mai bine ar folosi mai mult timp ca să se hrănească din Cuvîntul lui Dumnezeu, de a strînge hrană în timpul verii vieții, de a-și îmbogăți memoria încă tînără cu „pîinea” pe care ar putea „după multe zile s-o găsească iarăși” (Eclesiastu 11:1), ca să se hrăneasca pe el însuși și s-o împartă cu alții, dar se

teme de efortul pe care-l necesită o astfel de studiere a Cuvîntului și „doarme în timpul secerișului”. Desigur mai citește Biblia în fiecare zi și mai merge la biserică sau la întâlniri religioase, dar nu asimilează ceea ce aude. Și-a „întins bine mîna în blid”, dar „n-a dus-o la gură”. (Proverbe 19:24) A ascultat o meditație bună (asupra Cuvîntului), dar o uită curînd. „Leneșul nu-și frige vînatul, dar comoara de preț a unui om este munca.” (Proverbe 12:27)

Unii credincioși se mulțumesc astfel cu o viață spirituală „ieftină” și nu înaintează deloc. „Cum se învîrtește ușa în balamalele ei așa se învîrtește leneșul în patul lui.” (Proverbe 26:14) După ani și ani de zile, astfel de oameni se găsesc mereu la același punct de plecare, ca o ușă care, cu toate multele ei rotații, nu înaintează nici cu un deget. Și ce să mai spunem de aceia cărora le este frică să mărturisească despre credința lor și a căror singură grijă este să nu se compromită pentru Hristos? În loc să „coboare în stradă” ei preferă să rămîna la adăpost, căci leneșul zice: „Afară este un leu, care m-ar putea ucide pe uliță!” (Proverbe 22:13; 26:13)

Somnul spiritual a fost, din toate timpurile, cauza cea mai mare a slăbirii mărturiei colective (ca adunare) și individuale precum și începutul nenumăratelor căderi în viața credincioșilor. Să luăm seama la solemnă înștiințare: „Deșteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morți, și Hristos te va lumina.” (Efeseni 5:14)

Mîndria și încrederea în sine

„Aceasta nu mi se va întîmpla mie!” Iată ce gîndim în noi înșine cînd aflăm de căderea vreunuia din frații noștri. Petru plin de încredere în sine, afirmă: „Chiar dacă toți ar avea un prilej de poticnire, eu nu voi avea.” (Marcu 14:29) Sînt judecați cu severitate alții. Avem pretenția să învățăm pe alții dar Cuvîntul ne spune: „tu deci, care înveți pe alții, pe tine însuți nu te înveți?” (Romani 2:21) Domnul trebuie uneori să ne lase să urmăm pe calea voinței noastre proprii, pentru ca să învățăm, printr-o experiență dureroasă, unde duce ea. „Mîndria merge înaintea picirii, și trufia merge înaintea căderii” (Proverbe 16:18)

Lipsa de părtășie și de evlavie

Nu este nevoie de prea mult timp pentru ca inima noastră să se lase acaparată de deșertăciuni, de lucrurile care se văd dar care nu sînt decît pentru o vreme. (2 Corinteni 4:18) Diavolul se slujește de orice ca să ne abată de la Domnul, chiar de lucruri zise legitime: ocupații profesionale, afecțiuni naturale, etc. Nu se mai ia timp pentru hrana sufletească din Cuvîntul lui Dumnezeu și

pentru cultivarea părtășiei cu Domnul Isus prin rugăciune. Dacă Domnul nu intervine în har ca să ne trezească prin Duhul, firea păcătoasă învinge. Avem un exemplu în David și în toate uneltirile lui cu privire la Urie. Credinciosul firesc poate să cadă mai jos decât un om din lume. David a devenit un criminal, fără ca, aproape un an de zile, să-1 mustre cugetul, pînă cînd Dumnezeu i-a spus prin gura prorocului Natan: „ Tu ești omul acela”.

Influențele

Credinciosul trebuie să ia seama la influențele pe care mediul înconjurător le exercită asupra lui, ca și la cei ce-1 înconjoară mai de aproape. În felul acesta, Avraam temîndu-se de foamete, a coborît în Egipt fără să-1 fi trimis Dumnezeu. Acolo, de frica egiptenilor el minte și este izgonit din țară. Ba mai mult, el ia cu el pe Agar, slujitoarea care, timp de douăzeci și cinci de ani, va fi o pricină de mare tulburare pentru familia sa, pînă acolo că a fost nevoit s-o izgonească în condiții atît de dezonorabile. Lot păstrase amintirea cîmpiilor Egiptului udate și înverzite. Cînd el și unchiul lui au trebuit să se despartă, Lot, invitat de Avraam ca să aleagă, și-a ridicat ochii și a văzut toată cîmpia Iordanului udată ca țara Egiptului și își alege Sodoma, alegere care îi atrage ruina spirituală și materială. (Geneza 12:9-20; 13:10) Influența Egiptului pătrunsese în familia lui Avraam. Cei care au răspunderea sufletelor, în special părinții care au copii tineri, să vegheze ca să-și protejeze familia de atmosfera lumii. Pe de altă parte, fiecare soț să fie conștient de influența, bună sau rea, pe care o exercită asupra celuilalt soț. Și în sfîrșit, tinerii credincioși să vegheze să nu se lase antrenați de prietenii sau legături strînse lumești.

b) Restaurarea

David era înjur de cincizeci și cinci de ani cînd a avut grozava cădere pe care o vom cerceta acum. De-a lungul vieții sale, Dumnezeu îl copleșise de numeroase binecuvîntări, așa după cum i le reamintește prorocul Natan. (2 Samuel 12:7,8) Din pricina aceasta, el era și mai vinovat că s-a comportat așa cum știm. Și totuși, Domnul îl iartă și îi restaurează sufletul. Așa este harul dumnezeiesc care, după ce ne-a mîntuit, ne însoțește de-a lungul vieții noastre ca să ne învețe, să ne păzească de căderi și dacă am căzut, să ne ridice. Dar restaurarea aceasta comportă o adîncă lucrare în suflet.

Lucrarea Duhului Sfint

Orice cădere întreprinde părtășia cu Domnul Isus și întristează pe Duhul Sfint. Duhul Sfint, simbolizat în cazul acesta prin proorocul Natan, lucrează în noi, ca să ne trezească, să ne convingă de păcat și să ne facă să ne judecăm singuri. Dumnezeu se poate sluji de diferite mijloace ca să lucreze în noi convingerea că am păcătuit: Cuvântul, lucrarea unui frate, încercarea, etc. David stăruise multă vreme în rău, se pare că fără să-și dea seama că a supărat pe Dumnezeu în mod grav prin două crime oribile. La lucrarea Duhului Sfint se adaugă de asemenea mijlocirea Domnului Hristos. „Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor (avocat, mediator), pe Isus Hristos cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre...” (1 Ioan 2:1-2)(Nu noi sîntem aceia care îl rugăm să mijlocească în favoarea noastră; El o face cu de la Sine putere, din pricina iubirii Sale neschimbate, Numai după mijlocirea Lui personală, Dumnezeu declanșează prin Duhul Său Sfint, pocăința în noi, ne face să cerem iertare și astfel este lucrată restaurarea noastră nota traducătorului)

Pocăință și mărturisire

Pocăința în grecește „metanois” înseamnă schimbarea minții. Ea este judecata de sine și a faptelor din trecut, în lumina lui Dumnezeu. Cel vinovat recunoaște în inima sa că a făcut rău și o spune în mod deschis. Din pricina aceasta, pocăința și mărturisirea sînt legate, și sînt la fel de necesare pentru restaurarea sufletului. Fără ele părtășia cu Dumnezeu nu poate fi restabilită. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte...” (1 Ioan 1:9) Dumnezeu deci cere recunoaștere și nu niște rugăciuni rituale sau așa zise „penitențe” administrate de slujitori religioși.

„David a zis lui Natan: "Am păcătuit împotriva Domnului!" (2 Samuel 12:13) Apoi, el se adresează direct lui Dumnezeu: „împotriva Ta, numai împotriva Ta, am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea Ta...” (Psalmul 51:4) Pocăința este caracterizată prin simțămîntul adînc, sincer și dureros că, prin păcatul nostru am insultat pe Dumnezeu însuși și am nesocotit sfințenia și slava Sa. Nu trebuie să ne mulțumim cu un simțămînt superficial de vinovăție. „Poate că, în privința aceasta, nu este nimic care să împietrească inima atît de mult ca obiceiul de a mărturisi păcatul fără a-l simți”, (fără ai simți gravitatea J.N.D.) Nu ne va caracteriza o astfel de ușurătate, atîta vreme

cît ne amintim că Dumnezeu a trebuit să lovească pe Prea Iubitul Său și să-L părăsească pe cruce, din pricina păcatelor noastre „...la Tine este iertare, ca să fii de temut” (Psalmul 130:4).

În ce privește mărturisirea ea trebuie să fie precisă și să spună păcatului pe nume. Este deasemenea important de a cerceta cu grijă, în sfînta prezență a lui Dumnezeu, de unde a pornit păcatul (sau ce l-a cauzat) pentru ca să fie judecat nu numai rezultatul lui, dar chiar și rădăcina răului și în felul acesta să se lucreze în suflet un proces lăuntric și trainic. Trebuie ca să fim bine de acord cu Dumnezeu înce privește răul și ca să căpătăm o groază sfîntă de el. Cînd i-am făcut rău cuiva, va trebui deasemenea să-i mărturisim lui personal. (Matei 5:24) Poate deasemenea să fie o mărturisire a păcatelor din partea amîndouă. (Iacov 5:16)

Iertare și restaurare

Credinciosul care se pocăiește și-și mărturisește greșala, poate să fie sigur de o iertare imediată și totală din partea lui Dumnezeu: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.” (1 Ioan 1:9) Prin iertarea Sa, Dumnezeu ne eliberează de orice vinovăție; curățirea scoate pata făcută de păcat. Dumnezeu este „drept” lucrînd în felul acesta, pentru că sîngele Domnului Hristos a făcut ispășirea pentru noi. Și „...sîngele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat... El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre...” (1 Ioan 1:7; 2:2) Jertfa Domnului Hristos este mai presus de orice, aceea care face posibilă iertarea și restaurarea. În jertfele aduse pentru păcat sub vechiul legămînt, avem în ele ca simbol, această iertare oferită aceluia care, păcătuiind, își mărturisea greșeala și oferea o jertfă. Dumnezeu spune de fiecare dată: "Astfel să facă preotul ispășire pentru el și îi va fi iertată." (Levitic 4:20,26,31,35; 5:6,10,13...) Iertarea era asigurată de îndată ce jertfa a fost sacrificată. Nu este o restaurare posibilă decît dacă se realizează prin credința că Hristos a murit și pentru acest păcat; Dumnezeu este drept față de Domnul Hristos, iertînd pe vinovatul care se pocăiește și-și pune toată încrederea în lucrarea de la cruce. Dacă Dumnezeu poate astfel să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire, este pentru că nu este nici o limită cu privire la valoarea ispășirii, la eficacitatea sîngelui Domnului Hristos, și la puterea mijlocirii Avocatului nostru dumnezeiesc.

David a putut face experiența acestei imediate iertări a lui Dumnezeu; cu greutate și-a mărturisit el păcatul pe care Natan i l-a dezvăluit: „Domnul îți iartă păcatul, nu vei muri” (2 Samuel 12:13) Dumnezeu prevăzuse mai dinainte iertarea lui David. Satan se străduiește să ne împiedice

să venim la Dumnezeu și să-I mărturisim păcatul nostru, fiindcă el ar dori să ne mențină în stare de slăbiciune, de neroditori, de tristețe care ne stăpânește atîta vreme cît păcatul nu a fost mărturisit. Dar, așa după cum un schior se ridică după o cădere și nu rămîne culcat în zăpadă, noi nu ne vom pleca urechea la șoaptele lui Satan; cunoscînd inima lui Dumnezeu și resursele harului Său, vom veni la El fără întîrziere și-I vom mărturisi păcatul într-un duh de pocăință și de regret: „Căci cel nepreihănit de șapte ori cade, și se ridică...” (Proverbe 24:16)

Restaurarea credinciosului care a păcătuit poate avea loc în mai multe etape. Pentru Petru a fost mai întîi privirea Domnului Isus care s-a îndreptat către el în pretoriu și care i-au provocat lacrimi amare (Luca 22:60-62). Apoi, Domnul i s-a arătat personal după învierea Sa, fără ca Scriptura să ne descopere starea de vorbă pe care a avut-o cu ucenicul Său (Luca 24:34; 1 Corinteni 15:5). În sfîrșit Domnul Isus a lucrat o restaurare completă după care i-a încredințat o nouă misiune lui Petru: „Paște mielușei Mei”... „Paște oițele Mele”... „Paște oile Mele.” (Ioan 21:15-18). Tot așa și David, fiind în întregime restaurat, a putut să spună: „...voi învăța căile Tale pe cei ce le calcă, șipăcătoșiise vor întoarce la Tine.” (Psalmul 51:13) O dată ce restaurarea este împlinită, părtășia este restabilă, păcatul este iertat, acoperit, uitat.

Dacă astfel este situația în ochii lui Dumnezeu, tot așa trebuie să fie și pentru fostul vinovat. Uneori, noi ne îndoim de întinderea harului divin și de desăvîrșirea lucrării pe care el o lucrează în noi cînd ne restaurează. Noi ne mulțumim să spunem ca fiul risipitor: „Primeștemă ca pe unul din argații tăi”, ignorînd faptul că, în ce ne privește pe noi, nu mai avem drept nici la locul de argat, cu atît mai puțin la cel de fiu, și că pe de altă parte, o astfel de poziție (de argat) nu se împacă cu harul lui Dumnezeu. Să primim, deci, cu recunoștință iertarea deplină pe care ne-o acordă Dumnezeu și restaurarea întregă a părtășiei noastre cu El.

Roadele smereniei

„Jertfele plăcute lui Dumnezeu sînt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mîhnită.” (Psalmul 51:17) Iertarea ne face conștienți de harul lui Dumnezeu și creiează în noi un duh smerit. Petru trecuse prin această experiență. De aceea el îndemna la smerenie: „Căci, „Dumnezeu stă împotriva celor mîndri, dar celor smeriți le dă har.” (1 Petru 5:5) Bucuria mîntuirii și

părtășia sînt regăsite. (Psalmul 51:12) „Dacă nu te spăl Eu" i-a zis Domnul Isus Lui Petru „nu vei avea parte deloc cu Mine." (Ioan 13:8) Dar de îndată ce picioarele noastre sînt spălate de murdăria luată de pe drum, sufletul se bucură de o „parte" binecuvîntată cu Domnul. Cine a trecut printr-o astfel de experiență își va îndoi vegherea, nu se va mai încrede în sine, se va ține mai aproape decît oricînd de Domnul, își va pune toată încrederea în El: „...căci cînd sînt slab, atunci sînt tare." (2 Corinteni 12:10)

Cîrmuirea lui Dumnezeu

Istoria lui David pune în lumină cîrmuirea lui Dumnezeu în raport cu păcatul comis de unul din copiii Săi. Proorocul Natan anunță lui David pedeapsa lui Dumnezeu: „...niciodată nu se va depărta sabia din casa ta..." (2 Samuel 12:10-12) și „...fiul care ți s-a născut, va muri " (versetul 14). David se pleacă înaintea voii lui Dumnezeu (versetul 5,6). El îi spusese lui Natan: „...omul care a făcut lucrul acesta este vrednic de moarte... să dea înapoi patru miei..." (versetul 5,6), pronunțînd în felul acesta o judecată împotriva lui însuși. Și în adevăr, îl vedem puțin timp după aceea că „a dat înapoi patru miei".

1. „David s-a rugat lui Dumnezeu pentru copil, și a postit; și cînd a venit acasă, toată noaptea a stat culcat pe pămînt." (2 Samuel 12:16)

1. Cu ocazia omorîrii lui Amnon de către Absalom: „împăratul s-a sculat, și-a rupt hainele, și s-a culcat pe pămînt..." (2 Samuel 13:31)

2. Cu ocazia morții lui Absalom: „Fiul meu Absalom! Fiul meu, fiul meu Absalom! Cum n-am murit eu în locul tău! Absalom, fiul meu, fiul meu!" (2 Samuel 18:33)

3. Către sfîrșitul vieții împăratului, Adonia, pe care „tatăl său nu-l mustrase niciodată..." (1 împărați 1:6) voia de capul său să se facă împărat în locul tatăl său, atunci cînd aceasta încă mai domnea. Fără intervenția lui Solomon, el ar fi fost mort fără întîrziere; aceasta a fost însă soarta lui după moartea lui David (1 împărați 2:25).

Cuvintele acestea impresionante, nu ne amintesc de o declarație solemnă a Scripturii: „Nu vă înșelați: „Dumnezeu nu se lasă să fie batjocorit." Ce seamănă omul, aceea va și secera." (Galateni 6:7)?

c) Recăderi

Noi cântăm uneori: „Ah! cât este adevărat că picioarele mele au lăsat urmele prin țărână a mii de pași greșiți”

Din lipsa de veghere, noi putem, într-adevăr, să ne lăsăm înșelați din nou de firea păcătoasă, dacă uităm să „purtăm întodeuna cu noi, în trupul nostru, omorirea Domnului Isus...” (2 Corinteni 4:10)

Pentru a relua un exemplu cunoscut, firea veche trebuie să fie tratată ca pe o slugă necredincioasă în care nu trebuie să avem nici o încredere. Din nefericire se întâmplă uneori că, din neglijență, se lasă deschisă ușa unui birou și servitorul necorect șterpelește banii care se găsesc acolo. Credinciosul nu trebuie să piardă din vedere niciodată că firea veche din el este o fire coruptă și vrăjmașă. Dar el poate să conteze pe harul lui Dumnezeu care „poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având întotdeauna în toate lucrurile din destul, să fiți plini de orice faptă bună...” (2 Corinteni 9:8) El care ne-a izbăvit sufletul de la moarte, nu ne va păzi El picioarele ca să nu ne împiedicăm, ca să umblăm înaintea Lui în lumina celor vii? (Psalmul 56:13) Fie ca tot mai mulți credincioși să poată spune din experiență: „...Tu mi-ai izbăvit sufletul de la moarte, ochii din lacrimi, și picioarele de cădere.” (Psalmul 116:8) Da, Dumnezeu are putere să ne păzească de orice cădere. (Iuda 24)

Fără îndoială, desăvârșirea, adică asemuirea noastră cu Domnul Hristos, nu va fi atinsă decât în slavă. Apostolul Pavel spunea despre el însuși: „Nu...că amșiajuns desăvârșit; dar alerg...” (Filipeni 3:12) Să mergem deci înainte cu siguranță, ațintindu-ne ochii la Domnul Isus și punându-ne toată încrederea în El. El vrea să-și facă locuința în noi și dacă ispita mai bate încă la ușa inimii noastre, El are puterea să ne păstreze împotriva ei.

Capitolul 6 – Biruința

De citit: Psalmul 17:5; Romani 8:37; 14:4; 2 Corinteni 12:9,10; Filipeni 4:12

a) Caracteristicile biruinței

Ea este totdeauna câștigată prin Hristos însuși.

Cînd Tu îmi sprijinești pașii, „...stau neclintiți pe cărările Tale, și nu mi se clatină picioarele.” (Psalmul 17:5) „...Noi sîntem mai mult decît biruitori prin Acela care ne-a iubit”. (Romani 8:37) El „...va sta în picioare, căci Domnul are putere să-l întărească pentru ca să stea.” (Romani 14:4)

Biruința aduce:

- bucuria: „Căci Tu ești ajutorul meu, și sînt plin de veselie la umbra aripilor Tale.” (Psalmul 63:7)

- recunoștința și lauda: „Inima mea este tare, Dumnezeule, inima mea este tare; voi cînta, da, și voi suna din instrumentele mele.” (Psalmul 57:7)

Ea nu trebuie niciodată să producă mîndrie: cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă.” (1 Corinteni 10:12)

- Biruința nu este câștigată odată pentru totdeauna, căci vrăjmașul nu se recunoaște niciodată biruit. El dă tîrcoale neîncetat în jurul nostru, așteptînd momentul care i se va părea potrivit ca să lanseze un nou atac.

(1 Petru 5:8) De aceea trebuie ca credinciosul, după o biruință, să-și îndoiască vigilența și puterea pentru ca, după ce va fi biruit totul, să rămînă în picioare. (Efeseni 6:13) Nicăieri nu ni se spune că putem să ne scoatem armătura, nici măcar pentru un moment. Sub aspectul vegherii și al luptei, ne vom bucura de odihnă în cer și nu trebuie s-o căutăm pe pămînt: „...rămîneți astfel tari în Domnul, prea iubiților.” (Filipeni 4:1) Această tărie se manifestă prin statornicia și stăruința cu care ne continuăm lupta în ciuda tuturor obstacolelor și a pericolelor. Pentru aceasta avem nevoie de a ii „întăriți, cu toată puterea,... pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie.” (Coloseni 1:11) Noi știm unde se găsește această putere: în Domnul; „încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și puterea tăriei Lui” (Efeseni 6:10) El este credincios și ne va întări și ne va păzi de cel rău (2 Tesaloniceni 3:3). Acela care ne-a putut păzi de un păcat la un moment dat, ne va putea păzi în mod permanent: „Mulțumiri aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință în Hristos....” (2 Corinteni 2:14)

Domnul făgăduiește o răsplată biruitorului

„Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci după ce a fost găsit bun, va pruni cununa vieții, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc.” (Iacov 1:12) „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire! Că ci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce a-ți împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce va fost făgăduit.” (Evrei 10:35,36) Și în Apocalipsa 2 și 3 găsim făgăduite diferite răsplătiri celui ce va birui. Dar cea mai mare răsplată a celui răscumpărat va fi slăvirea Domnului Isus la venirea Sa „...măcar că acum, dacă trebuie, sînteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decît aurul care piere și care totuși este cercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea la arătarea lui Isus Hristos,...” (1 Petru 1:6,7)

b) Diferitele feluri de biruințe

Am văzut că lupta noastră era împotriva lui Satan și a agenților lui (puterea spirituală a răutății) și că vrăjmașul se slujește de felurite mijloace ca să ne înșele. Cuvîntul menționează diferite biruințe ca:

Biruința asupra lui Satan

„...V-am scris, tinerilor, fiindcă sînteți tari, și Cuvîntul lui Dumnezeu rămîne în voi, și a-ți biruit pe cel rău.” (1 Ioan 2:14) De unde deci, și-au luat tinerii aceștia puterea care i-a făcut în stare să biruiască pe cel rău? Din Cuvîntul lui Dumnezeu, care rămînea în ei. Eficacitatea acestei săbii a Duhului, care este Cuvîntul lui Dumnezeu, a fost din plin dovedită de Domnul Isus însuși. Cînd a fost ispitit de diavolul, în pustie, El nu l-a biruit invocînd autoritatea Sa divină, cum ar fi putut s-o facă. Dar, ca Om desăvîrșit și ascultător, El a făcut apel numai la autoritatea Cuvîntului lui Dumnezeu, opunîndu-L la fiecare ispită prin care Satan se silea să-L facă să iasă din poziția Sa de dependență de Dumnezeu. Să luăm pilda Lui și vom învinge ca El, spunînd: „Este scris”. (Dar pentru aceasta este necesară o temeinică cunoaștere și trăire a Cuvîntului lui Dumnezeu nota traducătorului)

Un alt izvor de putere pentru a birui pe Satan se află în sîngele Mielului: „Ei l-au biruit, prin sîngele Mielului și prin cuvîntul mărturisirii lor,...” (Apocalipsa 12:11) Domnul Hristos a cîștigat la

cruce biruința asupra lui Satan. „El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentni ca, prin moarte să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavoluL." (Evrei 2:14) Credinciosul poate să se bazeze totdeauna pe această biruință a Domnului Hristos, căci ea este a lui, de vreme ce el a murit și a înviat cu Hristos. El câștigă biruința în crucea lui Hristos cum a triumfat și El însuși asupra puterii lui Satan prin biruința de la cruce. Sîngele Mielului are o putere permanentă, „puterea sîngelui legămîntului celui veșnic" (Evrei 13:20), putere care își dăsfășoară efectele tot atît de bine pentru mîntuirea păcătoșilor, ca și în mersul celui credincios: „Sîngele lui Isus Hristos, Fiul Lui ne curățește de orice păcat." (1 Ioan 1:7)

Biruința asupra rătăcirii

În sînul creștinătății sînt duhuri „care nu mărturisesc că Isus Hristos a venit în trup". Cum le putem descoperi și birui? Prin puterea Duhului Sfînt care ne călăuzește „...în tot adevărul, căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit,..." (Ioan 16:13,14) „ Voi copilașilor," spune apostolul Ioan „sînteți din Dumnezeu; și le-ați biruit (duhurile rătăcirii), pentru că Cel ce este în voi (Duhul Sfînt), este mai mare decît cel ce este în lume." (1 Ioan 4:4)

Biruința asupra lumii

Domnul Isus însuși a biruit lumea (Ioan 16:33). Cum ar putea și credinciosul, la rîndul lui, să câștige biruința asupra acestui sistem diabolic? Prin credință. „...Oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea, și ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră. Cine este cel ce a biruit lumea, dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu." (1 Ioan 5:4,5) Avem un exemplu în Avraam. Cînd a trebuit să se despartă de Lot, el nu și-a ridicat ochii asupra Sodomei. Dumnezeu îi făcuse făgăduințe și inima lui era atît de atașată de aceste făgăduințe prin credință că nu se gîndea la cîmpia Iordanului. Aceasta se întîmplă și cu noi astăzi: în măsura în care inimile noastre vor fi atașate, prin credință, de făgăduințele lui Dumnezeu, noi putem birui lumea. „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el." (1 Ioan 2:15) Avem un alt exemplu în Moise care a refuzat să fie „...fiul ficei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decît să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului El socotea ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decît comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire." (Evrei 11:24,25,26)

Biruința asupra împrejurărilor potrivnice

Apostolul Pavel enumeră la Romani 8:35-39, diferite împrejurări sau puteri pe care cel credincios le întâmpină în mersul lui pe cale și asupra cărora el triumfă, și astfel ele nu-l despart de dragostea lui Hristos și de dragostea lui Dumnezeu. Ar putea aceste împrejurări și puteri adverse să-l biruiască sau să-l copleșească pînă acolo încît să nu se mai poată bucura de această dragoste? Dimpotrivă, apostolul Pavel spune cu convingere că „ în toate aceste lucruri; noi sîntem mai mult decît biruitori prin Acela care ne-a iubit". Aceasta este mai mult decît o biruință; este triumful credinței care se bazează în întregime pe Domnul Isus, Marele Biruitor. Credința nu încearcă să evite împrejurările potrivnice, ci le înfruntă cu deplină siguranță că el poate totul prin Acela care îl întărește. Astfel este puterea care a permis nenumăraților martiri să rămîna statornici și fericiți pînă la moarte.

c) Exemple de biruințe

Cercetarea cîtorva exemple de oameni ai lui Dumnezeu care au cîștigat biruințe, este plină de învățăminte. Studiul acesta, pune în lumină, mai înîi, condițiile morale ale biruinței, condiții valabile în toate timpurile.

Ghedeon (de citit Judecători 6:11-16; 7:1,2,7,15-22; 8:28)

Ghedeon realizează starea de ruină a poporului (Judecători 6:13), dar el veghează ca să pună la adăpost hrana necesară pentru el și pentru ai săi (versetul 11). Este important de a ne hrăni din tinerețe, cu Cuvîntul lui Dumnezeu și de a face provizii din el.

Ghedeon a dovedit smerenie recunoscîndu-și slăbiciunea (versetul 15). „...fi eu sînt cel mai mic".

El cunoștea pe Dumnezeu și a experimentat harul și bunătatea Lui. El poate să-I zidească un altar și să-L numească: „Domnul păcii", (versetul 24)

El ascultă pe Dumnezeu și distruge idolii tatălui său, dînd astfel mărturie despre credința lui. (versetul 34,35)

Credința lui este pusă la grea încercare: din 32.000 de oameni care s-au prezentat pentru luptă, Dumnezeu nu păstrează decît 300 (mai puțin de unu la sută) (Judecători 7:1-8). Și acolo se arată

ascultarea lui Ghedeon care își dovedește credința pe care o are în făgăduința lui Dumnezeu, încât trimite acasă pe ceilalți oameni.

Trebuie ca totul să fie de la Dumnezeu. Înaintea luptei Dumnezeu îl întărește pe Ghedeon (versetul 9-14). O turtă de orz, ilustrarea unui Ghedeon fără putere și fără valoare în ochii oamenilor, nimicește tabăra lui Madian. Ghedeon „s-a plecat în închinare.” (versetul 15)

Trei sute de oameni purtând câte un ulcior, o făclie și o trîmbiță, nu însă arme, rămînînd fiecare în locul lui, sparg ulcioarele, sună din trîmbiță și strigă: „Sabia Domnului și a lui Ghedeon”. Vrajmașii se omoară unii pe alții, biruința este deplină; numai Dumnezeu este Acela care a cîștigat-o, folosind un instrument fără putere, dar ascultător. Biruința lui Ghedeon este biruința credinței.

Samuel (de cititl Samuel 7:1-14)

Samuel începe prin a aduna poporul la Mițpa, unde astfel, Jerome de Praga, ars la Constanța la 30 Mai 1416, se îndrepta spre rug, ca la o sărbătoare a bucuriei, scria viitorul papă Pius al II-lea. Din mijlocul flăcărilor a putut fi auzit în mod clar cîntînd în limba latină, imnul de Paști: „Salut, o zi de sărbătoare, veșnic vrednică să fii celebrată”. Și multe alte fapte asemănătoare ar putea fi amintite.

Ei postesc și își mărturisesc păcatele. Dacă îngăduim păcatul în viețile noastre, nu vom avea nici părtășie cu Domnul, nici putere de a cîștiga biruința. Recunoașterea păcatului trebuie să fie însoțită de o smerenie adevărată (Israel postește și varsă apa înaintea Domnului) (versetul 5,6).

În prezența vrăjmașului, Samuel aduce Domnului un miel ca jertfă și mijlocește pentru Israel. El nu avea nici o asociere cu păcatele poporului. El poate în felul acesta să se apropie de Dumnezeu și să-I ceară ajutor. „Și Domnul i-a răspuns” (versetul 9). Samuel este, în împrejurarea aceasta, o frumoasă ilustrare a Domnului Isus: Isus Hristos cel neprihănit, este apărătorul nostru la Tatăl și El este și jertfa de ispășire pentru păcatele noastre. (1 Ioan 2:1)

Dumnezeu intervine personal și pune pe filistenii pe fugă. Samuel recunoaște că biruința se datorește acestei intervenții în har de aceea: el pune o piatră și o numește Eben-Ezer și zice: „Pînă aici Domnul ne-a ajutat”, (versetul 10-12)

David (de citit I Samuel 17)

Biruința pe care a câștigat-o David asupra lui Goliat, pune în lumină două fapte de primă importanță care condiționează această biruință, și anume: încrederea lui totală în Dumnezeu: „Domnul, care m-a izbăvit din ghiara leului, și din laba ursului, mă va izbăvi și din mâna acestui Filistean.” (versetul 37) Această nezdruncinabilă încredere în Dumnezeu a caracterizat pe David în tot cursul vieții lui și o exprimă de multe ori în psalmii lui. Ea este cea dintâi condiție a biruinței, căci fără credință în puterea lui Dumnezeu, noi mergem înaintea înfrîngerii. „Odată a vorbit Dumnezeu, de două ori am auzit, că „Puterea este a lui Dumnezeu.” (Psalmul 62:11)

David nu avea în vedere decît slava lui Dumnezeu: „Eu,” îi spune el lui Goliat „, vin împotriva ta în numele Domnului oștirilor, Dumnezeu oștirii lui Israel, pe care ai ocărit-o... Și tot pămîntul va ști că Israel are un Dumnezeu.” (versetul 45,46) Fie ca și noi să avem totdeauna în vedere slava lui Dumnezeu în momentul cînd vrăjmașul se apropie ca să lupte cu noi!

Iosafat (de citit 2 Cronici 20:1-30).

Extraordinară biruință și izbăvire pe care a dat-o Dumnezeu lui Iosafat și poporului său. Dar biruințele credinței nu sînt ele tot atît de extraordinare?

Cîteva lecții pline de învățătură pentru noi, care ies în relief din întîmplarea aceasta.

Mai întîi găsim în Iosafat, ca și în ceilalți oameni ai lui Dumnezeu pe care i-am menționat, o încredere deplină în Dumnezeu. Cînd i se aduce la cunoștință că vrăjmașul se apropie cu „o mare mulțime”, el nu caută ajutor omenesc (de pildă, făcînd alianță cu un împărat străin), ci „...și-a îndreptat fața să caute pe Domnul, și a vestit un post pentru tot Iuda.” (versetul 3,4)

Iosafat știe să vorbească lui Dumnezeu. El urcă pînă la obîrșie, ca să spunem așa, amintindu-I făgăduința Sa făcută lui Avraam, „prietenu Tău”, și felul în care Dumnezeu împlinise această făgăduință dîndu-i țara Canaanului lui Israel pentru totdeauna (versetul 7-11). Ce mîngîiere pentru inima celui credincios, angajat în luptă, să poată să vorbească Domnului și să-I amintească de făgăduințele Sale!

Siguranța lui Iosafat este exprimată printr-o totală seninătate, în contrast cu neîncrederea firii pămîntești care se agită cu înfrigurare și face o grămadă de aranjamente, să-și asigure toate șansele de izbîndă” (Exemplu Iacov.în multe împrejurări). „...Că ci noi sîntem fără putere înaintea acestei mari mulțimi, care înaintea noastră, și noi nu știm ce să facem, dar ochii noștri sînt îndreptați spre Tine!” (versetul 12)

Dumnezeu răspunde prin gura lui Iahaziel: „...căci nu voi veți lupta, ci Dumnezeu... Nu veți avea de luptat în lupta aceasta; așezați-vă, stați acolo, și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul... ieșiți-le înaintea, și Domnul va fi cu voi!” (versetul 14-17) Ce face Iosafat? El se închină împreună cu tot poporul și mulțumește pentru biruința care avea să fie! El stabilește niște cîntăreți care declară înaintea bărbaților echipați: „Lăudați pe Domnul, căci îndurarea Lui ține în veac!” (versetul 18-21) Iosafat avea o așa încredere în cuvîntul lui Dumnezeu, încît, pentru credința lui, biruința era deja cîștigată. Ce pildă de o astfel de credință din inimă care, „...este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.” (Evrei 11:1) Prin ea, noi ne însușim făgăduințele Lui Dumnezeu fiind „deplin încredințați că El ce făgăduiește, poate să și îplinească.” (Romani 4:21)

d) Cîteva sfaturi

Învățămintele Cuvîntului expuse în paginile dinainte, vor fi permis cititorului să culeagă nenumărate îndemnuri. Am dori totuși să-i mai dăm, ca încheiere, cîteva sfaturi cu privire la sfințenia practică a vieții.

Identificarea noastră cu Domnul Hristos

Mai întîi să ne amintim că sfințenia are ca scop să ne facă să fim tot mai asemenea cu Domnul Isus, să ne transforme din slăvă-n slăvă în chipul Lui. Această asemănare nu va fi desăvîrșită decît atunci cînd vom fi în cer. Dar, începînd de aici de pe pămînt, ea se realizează în trei puncte:

1. Hristos a murit și cel credincios a murit împreună cu El. în consecință, el are imensul privilegiu de a putea să se socotească mort cînd firea veche vrea să lucreze și aceasta prin puterea Duhului Sfînt. A ține firea păcătoasă ca moartă, înseamnă a nu-i împlini nici o dorință, dar mai înseamnă și a nu intra la luptă cu ea. „ Cînd ne plecăm urechea la cerințele firii vechi sau dacă, chiar intrăm în luptă cu ea, înseamnă că recunoaștem ca fiind viu, ceva care ar trebui să-l socotim mort. A nu face caz (adică a nu lua în seamă) pretențiile firii păcătoase, iată adevărata luptă: ea duce totdeauna la biruință.” (J.N.D)

2. Hristos a înviat și cel credincios a înviat împreună cu El. Ca rezultat, el are harul de a trăi viața Domnului Hristos în puterea Duhului Sfînt, și de a se lipi de lucrurile de sus. Hristos este în el. De asemenea, cînd Satan încearcă să-l înșele prin vreo ispită, el totdeauna poate să-i răspundă

cu siguranța credinței: „Nu, eu am ceva infinit mai bun!” Bucuria lucrurilor din cer, și mai înainte de orice, bucuria de a avea pe Hristos însuși, umple inima de o așa fericire deplină, încât deșertăciunile pe care diavolul le poate oferi, apar atunci clar ceea ce sînt: niște gunoaie.

3. Hristos este așezat în locurile cerești și cel credincios este așezat împreună cu El. „El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus...” (Efeseni 2:6) Ținta creștinului este deci slava în care va fi în curînd introdus ca să fie acolo cu Domnul Isus, și nu numai în El. în așteptarea acelei zile, el își va aminti că este deja în Hristos încă de pe pămînt și că numai acest privilegiu slăvit, prins și realizat prin credință, îl face în stare să aducă roadă „căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic”.

Cultivarea vieții noi în Hristos

Trupul nostru are nevoie de îngrijiri, fără de care el slăbește și se îmbolnăvește; tot așa, sănătatea și vigoarea omului cel nou depinde de observarea unor reguli pe care le-am putea numi „igiena spirituală”. Ca și trupul fizic, omul cel nou are trebuință de hrană, de aer, de exercițiu și de a se îngriji de curățenie.

Hrana omului nou, este Cuvîntul lui Dumnezeu. Să avem deci grijă să nu-l lipsim de el, ci dimpotrivă, să veghem ca el să nu se îndepărteze de gura noastră, așa cum i-a poruncit Dumnezeu lui Iosua. (Iosua 1:8)

Aerul necesar omului cel nou, este rugăciunea, această respirație a sufletului. Fără ea este o asfixiere crescîndă. De aceea o mulțime de pasaje ne îndeamnă „să stăruim în rugăciune, să veghem în ea, să ne rugăm neîncetat, să facem, în tot timpul, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri, veghind în aceasta cu stăruință”.

Exercițiul este slujirea Domnului. Acolo unde nu este rîvnă pentru Domnul Hristos, viața duhovnicească va fi periclitată fără întîrziere, pe cînd o slujbă împlinită cu credincioșie și în atîrnare de Dumnezeu, este un factor puternic de forță și de bucurie. Domnul dorește să încredințeze fiecăruia lucrarea Sa, și așteaptă să-I slujim cu bucurie, cu puterea pe care o dă Dumnezeu. Cît privește activitatea, să nu fiți leneși, „...fiți plini de rîvnă cu duhul. Slujiți Domnului” (Romani 12:11) .Astfel, prea iubiților, fiți tari, neclintiți; sporind totdeauna în lucrul Domnului, știind că lucrul vostru în Domnul, nu este în zadar”. Este oare, mai ales pentru un tînăr ucenic, o ambiție mai nobilă decît aceea de a fi un vas de cinste, sfințit și folositor Stăpînului, destoinic pentru orice

lucrare bună? Scopul lui Dumnezeu cu privire la noi, a spus cineva, este de a avea aici pe pământ un popor care, curățit de faptele moarte prin sângele Domnului Isus Hristos, să-I slujească cu o bunăvoință sinceră, un popor plin de râvnă pentru fapte bune. „Scoate zgura din argint și argintarul va face din el un vas ales.” (Proverbe 25:4)

Grija de a fi curat, este judecata de sine. Dacă un credincios poartă în el un rău nejudecat, Duhul Sfânt este întristat, iar înfrângerea este sigură. Dacă părtășia este întreruptă, nu este putere pentru luptă. Ceea ce întrerupe părtășia și împiedică lucrarea Duhului trebuie să fie recunoscut, mărturisit, judecat și părăsit. Atunci Duhul este liber să lucreze, părtășia este restabilită și o dată cu ea, puterea, bucuria și pacea. Judecata de sine este unul din exercițiile sufletești cele mai folositoare vieții duhovnicești a celui credincios. Astfel, ea trebuie să fie mereu reînnoită, căci ea ne face să judecăm întinarea din noi și să ne păzească de căderi.¹⁵ În mod general, trebuie să ne păzim de a ne îndepărta de sfințenia lăuntrică, căci, atunci când inima se îndepărtează de Domnul, sîntem lipsiți de lumina de Sus, și drumul nostru devine periculos. „Păzește-ți inima mai mult decît orice, căci din ea ies izvoarele vieții ” (Proverbe 4:23)

Fie ca noi toți, indiferent de vîrstă, să facem din Hristos, Domnul vieții noastre, pentru a putea spune ca apostolul Pavel: „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine”. Să ne dăruim în întregime Lui și fără condiții. Atunci Domnul Hristos va trăi, El însuși, în noi o viață de biruință. Ultima dorință pe care Și-a exprimat-o în rugăciunea de preot a fost: „Ca Eu să fiu în ei”. Iar dorința noastră să fie aceea a lui Ioan Botezătorul: „El să crească și eu să mă micșorez”.

Nu trebuie să confundăm judecarea de sine cu ocupare de sine. Prima tinde către sfințenia practică, a doua urmărește să dea importanță „eului”, a-1 așeza, înaintea sufletului ca obiect al contemplării sale fie pentru a-1 slăvi, fie pentru a-1 discredita. Ocuparea de sine este sursa slăbiciunii și a nerodirii și face imposibilă orice părtășie cu Domnul Isus. Nu este deci ocupație mai vătămătoare!

Efeseni 4:22; „Omul cel vechi, care se strică după poftele înșelătoare”.

Romani 7:8: „Dar păcatul a lucrat în mine tot felul de pofte”.

Descrise în deosebi în Galateni 5:19-21 și în Coloseni 3:5-7